

Din svaghet – Guds möjlighet

Madeleine Wallgren

Boken finns också som talbok och i pappersformat. Se Vingårdens webshop www.vingarden.org/catalog

Att vandra i Ande är enda sättet att bära frukt i Guds rike.

Det är andlig styrka.

Samtidigt innebär detta att man avsäger sig själens styrka och säkerhet.

Lär dig den livsviktiga skillnaden mellan Andens och själens styrka!

Bibelcitaten är hämtade från 1917 års översättning, med språket något moderniserat, om inget annat anges. FB betyder Svenska Folkbibeln och NT -81 betyder att Bibelkommissionens utgåva av Nya Testamentet använts.

Egna kommentarer inom ett bibelcitat omges med [].

Copyright © Madeleine och Peter Wallgren, 1990

Nya upplagor 2000, 2007

Omslag: Åsa Bryhagen

Sättning och tryck: Vingården

Utgiven på Vingårdens förlag

Lärkvägen 26

284 37 Perstorp

Tel 0435-35705

E-mail: post@vingarden.org

Hemsida: www.vingarden.org

PG 29 60 87 – 0

ISBN 91–970827–7–5

Innehåll

INNEHÅLL	3
INLEDNING	4
KÖTTET	5
ANDEFÖDD TRO – MENTAL AKTIVITET	6
PAULUS OCH FÖRSAMLINGEN I KORINT	9
KORSETS BUDSKAP.....	10
PAULUS PREDIKOKONST.....	11
<i>Paulus blev jämförd med andra förkunnare</i>	13
<i>En frestelse för förkunnare?</i>	15
FÖRSAMLINGENS SÅRBARHET	18
PAULUS MERITER.....	19
<i>"När jag är svag, då är jag stark"</i>	21
PRÖVA ER SJÄLVA – INTE ANDRA!	22
<i>Vem vill leva Paulus liv?</i>	22
<i>När köttet vill hjälpa till</i>	24
PAULUS OCH GALATERNA	26
KÖTTET FÖRFÖLJER ANDEN	30
<i>Det som är fött av Gud möts ofta av förakt</i>	31
KLÄ AV DIG MASKEN!.....	32
<i>Trosförkunnelse kan utmana köttets aktivitetslusta</i>	35
GUD FÖRHÄRLIGAS GENOM VÅR SVAGHET	36
KORSET ÄR VÅR SANNA STYRKA	37
ATT INGENTING KUNNA – OCH ÄNDÅ KUNNA ALLT	40
SAMMANFATTNING	41
OM FÖRFATTAREN	42
FLER BÖCKER FRÅN VINGÅRDEN	44

Inledning

Styrka och självsäkerhet är åtråvärda egenskaper för flertalet människor. Den som kan bevisa sig ha framgång bemöts ofta med större respekt än den som inget har att visa upp.

Bibeln talar en hel del om styrka, framgång och säkerhet. Det utlovas den som vandrar med Herren och ständigt lever i och av hans ord. Men bibeln gör också klart att det finns en styrka som Gud inte bekänner sig till, en styrka som inte förmår uträtta något i hans rike. Vi vill hjälpa dig att avgöra skillnaden mellan den styrka och framgång som kommer från Gud och den som har ett annat ursprung.

Herren har ej sin lust i hästens styrka, ej sin glädje
i mannens snabbhet.

Herren gläder sig åt dem som fruktar honom, åt
dem som hoppas på hans nåd.

Ps 147:10, 11

1

Köttet

Varje människa har vad bibeln kallar kött. Köttet är den fallna naturen, den mänskliga viljan och förmågan, när den inte är styrd av Guds Ande.

När Gud skapade människan gjorde han henne treenig: Hon fick ande, själ och kropp. Guds eget liv genomsyrade henne till alla delar. Hon kunde röra sig i Guds liv, hon motiverades av det och hämtade all sin styrka av det. Därför befann hon sig i ständig inre vila; hon kände aldrig stress, ångest, dåligt samvete, oförmåga och tillkortakommanden. Hennes lust var att göra Guds vilja.

Men genom att hon valde att tro på ormens lögn om Gud, blev hennes sinne förmörkat, och hon tappade bort Guds liv. Bibeln kallar det för att hon dog. Hon dog alltså bort från andens, själens och kroppens gemenskap med Gud, och kom i stället under inflytande av ett anti-liv, Satans liv.

Satans anti-liv är ett liv som syftar till att göra saker och ting utifrån "sitt eget" (Joh8:44), alltså motiverat utifrån någon annan än Gud. Handlingarna uppstår inspirerade från andra källor än Guds Ande, och kraften till dem måste då också hämtas från annat håll, antingen från Satan, som har en viss andlig förmåga i sin natur, eller från människans egen förmåga, den förmåga som finns kvar sedan hon förlorat Gudslivet.

I pånyttfödelsens under, som inträffar när en människa bekänner Jesus som Herre, ger Gud åter liv till människans ande. Det innebär att hon får gemenskap med Gud genom anden och förmåga att höra Guds tilltal i sin ande. Paradisgemenskapen är åter upprättad. Men bara i anden. Till själen och kroppen kommer Guds liv (hälsa från Gud) först om vi lär oss att lägga dem under Andens herravälde. Vi måste göra något åt vår själ och kropp genom att förnya vårt sinne med Guds ordet. Livet finns tillgängligt i Ordet, som Jesus sade att vi ska leva av, Matt 4:4, men det finns inte av sig självt i hela vår varelse. Därför måste vi lära oss att vandra utifrån andens liv i vårt inre, Rom 8:4-6.

Köttet kan uträtta saker och har relativt stor kapacitet.

Så gott som alla strävanden i världen sker med köttets styrka. Människor använder *sina* resurser för att göra ont eller gott. I all mänsklig strävan finns ett gemensamt kännetecken: Handlingarna sätter människan i centrum. De motiveras utifrån mänsklig vilja, och de syftar på något sätt till att tillfredsställa gärningsmannen. Detta gäller vare sig strävandena är onda eller goda. (Nu talar vi inte om den pånyttfödda vilja som finns hos den som älskar Herren, och som också är ett med Guds vilja, fastän den upplevs som ens egen vilja.) Den som utför handlingen eller är initiativtagare till den vill på något sätt vinna fördelar. Fördelarna kan vara svåra att upptäcka när det gäller till synes osjälviska gärningar. Men det finns någon baktanke någonstans. Det kan gälla att vinna ära, njutning, egenvärde eller något annat. Allt sådant är gott om det tas emot i tro på att Gud vill ge oss det. Han missunnar inte någon vare sig njutningar eller upphöjelse eller något annat. Men när våra handlingar styrs utifrån motiv som att vinna dessa eller andra fördelar, handlar vi i köttet. Att handla i köttet är motsatsen till att handla i tro. Den som handlar i tro motiveras av glädjen att få ge åt andra. Han vet att Gud ser till hans egna behov och har därför råd

att koncentrera sig på andra. Bara den som vet att han äger allt, 1 Kor 3:21,22, och att ingen kan ta det ifrån honom, kan vara osjälvisk. Därför är det nödvändigt att ta emot bibelns löften för att bli fri från själviskhet.

Köttet är verksamt också hos en kristen. Köttet har en förmåga att följa med i helgelsen efterhand som den kristne helgas. Hos en nyfrälst känns köttet mest av genom att det frestar honom att återvända till de synder han blivit löst ifrån. Köttet skriker efter syndiga njutningar. Hos en helgad troende skriker köttet inte längre efter sådana uppenbara synder. Istället är det intresserat av att föra Guds rike framåt! Köttet tror sig om att kunna det – och i många fall lyckas köttet producera gärningar som ter sig berömliga och osjälviska.

Felet är bara att det som är fött av kött är kött och av Gud förklarar värdelöst.

Det som är fött av kött, det är kött; och det som är fött av ande, det är ande.

Joh 3:6

Det är Anden som ger liv, köttet är inte till någon nytta. De ord som jag har talat till er är Ande och liv.

Joh 6:63 FB

Det finns delar av Guds ord som tilltalar den gamla naturen. Alla löften om bönesvar är i högsta grad tilltalande. Ett bönesvar innebär ju att man kan nå ett uppsatt mål utan att behöva anstränga sig nämnvärt. Allt som krävs är en bön. Löften om överflöd och framgång upplevs inte heller så dumt för köttet. Det är ju precis detsamma som världen strävar efter – framgångsrika och vinstbärande företag. Och köttet söker efter något att arbeta med som det kan få äran för.

När bibeln talar om att ta sitt kors på sig varje dag för att kunna följa Jesus, blir somliga avslöjade. Det kostar för mycket. Men man kan inte vara för säker på att inte finna kött också här. Mer än en har med köttets förmåga tagit på sig ett kors och gett intrycket av att vara from och lydig Herrns bud. Också här kan köttet finna anledning till berömmelse, om det lyckas med att bära ett kors. Det finns nämligen något som bibeln kallar ett självvalt gudstjänstväsende, Kol 2:23. Det går ut på att *avstå* från njutning och därigenom söka stilla samvetet genom prestationer. Köttet har en benägenhet att hålla sig tätt intill det som är äkta och fött av Anden, och har en säregen förmåga att imitera Andens verk. Den som inte är vaken märker inte skillnaden. Han dömer efter de yttre verkningarna och gärningarna och känner sig tillfreds med vad han ser. För sent inser han att han har blivit bedragen. Verket han trodde var fött av Guds Ande var alltigenom ett verk av köttet.

Andefödd tro – mental aktivitet

Tro blir ofta liktydigt med mental aktivitet. Om man bara tror tillräckligt mycket, eller tänker och talar Guds ord tillräckligt mycket, kommer man att få det man ber om. Förkunnelsen kan gå ut på rätt sätt med betoning på att det är Guds ord och Guds kraft som åstadkommer helandet eller bönesvaret, men för många som lyssnar blir Guds kraft och ingripande beroende av om man talar och bekänt Guds ord tillräckligt mycket. Utan att ana det har man begränsat Gud och hans kraft till något man själv förfogar över, beroende på hur mycket bekännelser man uttalar. Med andra ord söker köttet kontrollera Gud. Detta är liktydigt med magi, där man försöker blidka gudomen genom sina gärningar och genom sitt rabblande av böner eller besvärjelser. Naturligtvis är det rätt att läsa och tala Guds Ord mycket, och det är trosskapande, om man gör det i en förväntan på att Gud vill ge av sig själv och alla sina gåvor genom sitt ord. Den rätta attityden är alltså att *ta emot* från Gud genom hans ord, inte att använda Ordet för att manipulera Gud.

Det finns verksamheter som till en tid blomstrar, och ledarna säger att alltsammans är ett verk av Herren. Men så kan man uppleva en brist på helighet och vördnad inför Gud. Man slarvar med människor och deras förtroenden, man slarvar med insamlade medel osv. Trots vissa resultat upplever man inte att den Helige vilar med sin närvaro över arbetet. Efter en tid kan det visa sig att verksamheten drivs med orätta medel. Genom köttsliga, och kanske till och med oärliga, medel har man försökt hålla skenet uppe för att få omgivningen att tro att allt är Gud. Nu visar det sig att det är köttsliga ambitioner och krafter som driver arbetet. Initiativet, som gjorde att man började företaget, kan ha varit från Gud, men sättet att förverkliga visionen eller drömmen är köttsligt. Behovet av att synas, att kunna visa upp framgång, att producera mer resultat eller lika stora som "de andra", gjorde att man inte var vaken. I själva verket var drivfjädern blandad med avundsjuka. Man saknade tro till att stå stilla en tid för att lyssna in hur Herren ville bygga verket. Då kunde man ju bli passerad av någon annan under tiden, tänkte man. Många kristna verksamheter stämmer bra med det som står i Predikaren 4:4: "Och jag såg att all möda och all skicklighet i vad som göres icke är annat än den enes avund mot den andre."

Jag har länge undrat vad det beror på att så många kristna känner sig överkörda, utnyttjade och tomma invärtes. Innan trosförkunnelsen kom mötte vi sällan det problemet (däremot en hel del andra problem som trosförkunnelsen gett svar på). Dessa syskon kan säga så här: "Jag skulle så gärna vilja vara med i församlingen NN, men jag vågar inte. Jag fruktar för att jag inte skulle orka ställa upp på allt. Det krävs att man ska göra så mycket om man vill visa att man har visionen i hjärtat. Ändå går jag dit, för jag får mycket genom undervisningen där." Eller: "Jag är med i församlingen NN och allting borde vara bra, men jag känner mig så överkörd i många avseenden. När jag gick med trodde jag att jag skulle få hjälpa till med de speciella gåvor jag har, men ingen frågar efter dem. I stället förväntas det att man ska göra en massa saker som jag inte alls känner för, utan måste tvinga mig till. På grund av all press i församlingen har jag nästan helt förlorat mitt enskilda liv med Herren. Min glädje är borta och livet verkar enbart bestå av krav."

Jag frågade Herren om detta, och han visade mig på Paulus liv.

Paulus framställs ofta som den Store Aposteln. Han är föredömet vi ser upp till. Han var stark i Herren. Kraftiga under och tecken följde hans tjänst. I förkunnelsen betonas ofta att smörjelsen över hans liv var mycket stark. Han var framgångsrik, och alla kunde se vilka enorma resultat som blev följderna av hans arbete.

Allt detta är sant, men när man ensidigt betonar kraften, resultatet, smörjelsen och de övernaturliga manifestationerna i Paulus liv, är det lätt att glömma, att när han talade om sig själv lyfte han fram en helt annan sida, nämligen *svagheten*. Faran i att ensidigt förkunna Paulus starka sidor ligger i att de som hör på frestas att försöka åstadkomma samma resultat, men med andra "metoder" än dem Paulus använde.

Vi ska studera Paulus brev, och speciellt dem han skrev till församlingen i Korint. Du kommer förmodligen att få en helt ny bild av aposteln.

Man behöver inte vara snabbast, vackrast eller skickligast för att känna sig älskad av Gud. I svagheten kan Guds kraft uppenbaras.

2

Paulus och församlingen i Korint

Korintierna var, som många andra nyomvända, mycket begeistrade över allt häftigt. Man blev fascinerad av allt som rörde det övernaturliga. Ju mer spektakulär en nådegåva var, desto högre stod den i kurs. Det ledde till att tungotalet fick en mer framträdande plats än till exempel profetian.

Paulus brev till församlingen i Korint, och speciellt det andra brevet, handlar i stort sett genomgående om förhållandet mellan svaghet och styrka. Korintiernas största problem var att de förväxlade köttets styrka med den andliga styrka vi äger i Kristus. De imponerades av alla som såg ut att äga kraft och vishet, men förstod inte att det i många fall var förmågor som fanns i vederbörandes fallna natur. Den svaghet de såg i Paulus liv, tolkade de som avsaknad av Guds kraft, medan Paulus visade att människans svaghet är en förutsättning för att Guds kraft ska kunna verka i och genom henne, och att köttets styrka hindrar Guds kraft från att komma fram.

Korintierna blev mäktigt imponerade av "häftiga" predikanters jämte vilka Paulus tedde sig tam och menlös.

Församlingen i Korint var en mycket framstående församling, vilket Paulus var den förste till att erkänna. I inledningen till sitt första brev till dem skrev han:

4 Jag tackar alltid min Gud för er, för den Guds nåd som ni har fått i Kristus Jesus.

5 Ty i honom har ni blivit *rika på allt, i fråga om allt tal och all insikt,*

6 eftersom vittnesbördet om Kristus har fått stadigt fäste hos er.

7 *Därför saknar ni inte någon nådegåva,* medan ni väntar på vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse.

1 Kor 1:4-7 FB

Ja, då ni nu *utmärker er i alla stycken: i tro, i tal, i kunskap, i allsköns nit, i kärlek...*

2 Kor 8:7a

Denna församling hade tydligen allt, eller...? När vi läser breven i deras helhet, märker vi, att den trots sin rika utrustning hade stora problem. Trots överflöd på kunskap och nådegåvor lyckades man inte lösa enkla och grundläggande problem. Man tog inte itu med uppenbar synd i församlingen, man förmådde inte avslöja tjänstegåvor som utnyttjade församlingen, man hade för-

fallit till partisinne, och man kunde inte inom församlingens ramar lösa inbördes konflikter. Man hade kunskap, men saknade förmåga att tillämpa den. Nådegåvorna flödade, men blev mer en manifestation av "andlighet" än något som ledde till praktisk handling.

Församlingen brast i helighet, renhet och kärlek. Det kristna livets yttringar hade blivit viktigare än hjärtats ställning inför Gud. Många av de yttringar man var stolta över hade säkert sitt ursprung i Guds Ande, men i stället för att förstå att man måste låta sig renas och helgas för att få behålla Andens manifestationer, berömde man sig av dem och gjorde dem till sina.

Korsets budskap

Till denna församling på stark frammarsch gav Gud budskapet om *korset*. Kristi kors rannsakar och dömer allt som inte är fött av Anden. Korset dödar allt som är fött av kött. Korsets verk i en enskilds eller församlings liv gör ont, men det är nödvändigt om man vill gå vidare och bära mer frukt åt Gud.

18 Ty detta budskap om korset är en dårskap för dem som blir förtappade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft.

19 Det står ju skrivet: Jag skall göra de visas visdom om intet, och de förståndigas förstånd skall jag slå ner.

1 Kor 1:18, 19 FB

Korintierna hade nog hellre lyssnat på en förkunnelse om hur man blir bättre och skickligare och mer framgångsrik. Men Paulus hade beslutat sig för att bara tala om Kristus, och honom som korsfäst. Det är först när korset får verka i våra liv, som en sann och bestående framgång blir följden. Jesus talade om att det är nödvändigt med *tuktan* om vi ska kunna bära mer frukt.

1 Jag är den sanna vinstocken, och min Fader är vingårdsmannen.

2 Varje gren i mig som inte bär frukt *skär han bort, och varje gren som bär frukt rensar han, för att den skall bära mer frukt.*

Joh 15:1, 2 FB

När Gud börjar verka i våra liv blir vi glada och tacksamma. Vi ger Gud äran för det som sker, eftersom det är så uppenbart att det inte är vi själva som åstadkommit undren. Men efter en kortare eller längre tid blir vi vana vid Guds handlande. Det övernaturliga, och frukten av Guds handlande, blir vardagsmat, något vi ständigt lever i och är beroende av. Det är inget fel i det. Frestelsen ligger i att vi *gör Guds verk till vårt och börjar berömma oss av det*. När vi träffar andra kristna berättar vi vad Gud gjort i vårt arbete. Vi säger att det är Guds verk, men hur lätt är det inte att det smyger in lite av vårt eget. "Gud har gjort detta genom *mig*. Om den och den hade varit ledare för min församling, hade det säkert inte hänt lika mycket. Det är tack vare att jag varit lydig Gud som vi fått se så stor framgång." Det är sant att du förmodligen inte hade fått se så mycket av Guds gärningar om du inte hade varit lydig, men verket hade ändå kunnat ske – fast genom någon annan som varit lydig Guds kallelse. Lydnad är inte något vi kan berömma oss av, det är vår skyldighet.

Så snart vi blandar in oss själva och våra speciella gåvor, som vi i hemlighet är lite stolta över, måste korset få komma in och döda all självtillit. Finns det minsta tillstymmelse till förtröstan på oss själva, bromsar det upp Guds verk. Det tar äran från honom.

Vad skiljer dig från andra? Vad äger du, som du inte har fått? Men om du har fått det, varför skryter du då, som om du inte hade fått det?

1 Kor 4:7 FB

Om du än har många gåvor givna av Gud, så är de gåvor – ingenting som du kan ta äran för.

Det är inte bara när vi kommer till tro som vi måste inse att Gud utväljer den som *ingenting* är. Hela livet måste vi vara medvetna om att vi inget är och inget har i oss själva, utan att allt är gåvor från Gud. Gud utväljer, och fortsätter att utvälja, det som inget är, det som är *svagt*, det som världen ser ner på och föraktar. Hur kan det då komma sig att vi så ofta strävar efter att få ett gott anseende, bli respekterade, starka och kända?

27. Men det som är *dåraktigt* för världen utvalde Gud för att låta de visa stå där med skam,
28. och det som *världen ser ner på*, det som *ringaktas*, ja, som *inte finns till*, just **det** utvalde Gud för att göra slut på det som finns till,
29. så att ingen människa skulle kunna vara stolt inför Gud.

1 Kor 1:27-29, NT-81

Det ynkligaste och ringaste man kan tänka sig utvalde Gud, helt medvetet. Varför? Därför att han inte ville att *något kött skulle kunna berömma sig inför honom*.

Men gäller detta utväljande inte bara när han tar oss från mörkrets rike till ljusets? Nej, detta är ett budskap också till oss som tror. Korintierna var Guds barn, och till dem skrev Paulus detta. Det finns bara en sak som en kristen får berömma sig av: Jesus Kristus och hans verk på korset.

30. Genom honom finns ni i Kristus Jesus, som har blivit *vår vishet från Gud, vår rättfärdighet, vår helighet och vår frihet*.
31. Som det står skrivet: "Den stolte ska ha sin stolthet i Herren"

1 Kor 1:30, 31 NT-81

Korintierna var svaga för vishet, men Paulus sade att den enda vishet som vi kan vara stolta över är Jesus. Den enda rättfärdighet vi ska berömma oss av är Kristi rättfärdighet. Om det är en levande realitet i våra liv, varför fortsätter vi då att försvara oss, förklara oss och bli på dåligt humör när människor missförstår våra handlingar och motiv? Jesus är vår helighet och vår frihet. All frihet man söker utanför Kristus är fångenskap.

Men korsets budskap gäller väl inte allt det som *Gud* redan gjort i våra liv?

Jo, korset måste också gå igenom det som Gud verkat i våra liv. Orsaken är att vi så lätt frestas att göra det *han* gjort till vårt eget och berömma oss av det. Därför måste också det som är gott och rent gå genom döden. Men det som är fött av Gud kan inte behållas av döden – det uppstår igen, eftersom livet alltid slukar upp döden. Exempel på detta finner du i berättelsen om hur Abraham fick offra sin son Isak. Han fick offra den som var Guds gåva till honom. Mose fick begrava sin gåva att befria Israel, i livet med fåren ute i öknen, men efter 40 år fick gåvan liv igen. Josef fick sin gåva begravd i slavhuset och i fängelset i Egypten, men i ett ögonblick återupptod den då Herren förde honom inför Farao och lät honom upphöjas.

Det däremot, som är fött av kött dör, när det går genom korset, och förblir dött. Korset rensar bort allt som är blandat.

Paulus talade om korset och om svagheten när han kom till dem, men de verkade ändå inte fatta. Det tar tid att förstå korsets budskap, eftersom det inte finns något i det som attraherar vårt kött. När korsets budskap kommer, märker vi, om inte förr, att vi fortfarande har ett kött. Vi har talat så mycket om vår ställning i Kristus, att vi trott att vi redan för evigt är befriade från all köttlighet. Men när Guds Ande börjar rannsaka oss och pröva våra motiv och våra tankar, blir vi desperata och ropar på hjälp. Var finns hjälpen? I korset.

Paulus predikokonst

För korintierna betydde talkonsten mycket.

Låt oss se hurdan Paulus förkunnelse var. Visst var han en engagerande och uppskattad talare, eller?

1 När jag kom till er, bröder, var det inte med stor vältalighet eller hög visdom som jag predikade Guds hemlighet för er.

2 Jag hade nämligen bestämt mig för, när jag var hos er, att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst.

3 *Svag, rädd och mycket orolig* kom jag till er.

4 Och *mitt tal och min predikan bestod inte i ord som skulle övertyga genom mänsklig visdom utan genom en bevisning i Ande och kraft.*

1 Kor 2:1-4 FB

Paulus sade att han hade fattat ett beslut inför besöket hos korintierna, nämligen att inte på något sätt ge efter för frestelsen att fånga deras uppmärksamhet genom att vara en mästare i talekonst. Varför hade han fattat ett så fast beslut om att bara tala om Jesus och korset?

Därför att han visste vad korintierna tänkte på. Paulus var säkert frestad att försöka vinna åhörarnas gillande och tillgivenhet genom att ge dem vad han visste att de uppskattade. Men han insåg att det bara skulle närt deras kött. I stället tog han risken att inte bli lika omtyckt som de andra förkunnarna som besökte församlingen, dessa som var värtaliga och hade förmågan att fångla sina åhörare.

Korintierna var tydligen svaga för visdomsord och djupsinnig förkunnelse framförd med den rutinerade och utbildade värtalarens elegans. Paulus hade säkert kunnat tillfredsställa deras behov, men då hade han också varit tvungen att tala i köttet. Guds Ande hade lämnat de mötena.

Han sade också att han inte försökte *övertala dem* med sina ord (Hedegårds översättning). Förmodligen hade andra talare övertalat dem till att tro vissa saker genom att bearbeta deras sinnen, så att de intellektuellt kommit fram till vissa slutsatser. Paulus avstod från sådant manipulering. Han litade inte på köttet, varken hos sig själv eller hos sina åhörare. Han insåg att det enda viktiga var att Ordet nådde in i åhörarnas ande. Tro som är grundad på sinnenas slutledningsförmåga håller inte i prövningens stund, eftersom sinnet tillhör den föränderliga världen. Men tro som finns i vår nya natur håller provet. Den förändras inte av yttre omständigheter. "Er tro skulle inte vara grundad på mänsklig vishet, utan på Guds kraft", sade han.

Hur tedde sig Paulus i talarstolen? Var han en bild av säkerhet, styrka och framgång? Tydligen inte. Enligt vad han själv sade var han svag och darrade av fruktan. Det är inte den bild vi vanligen har av Paulus eller en framgångsrik förkunnare. Tvärtom skulle vi väl undra hur det egentligen stod till om den store trosförkunnaren darrade av fruktan och visade sig vara påtagligt svag. Att visa fruktan måste väl tyda på att det är något fel på tron? Fullkomlig tro driver ju ut fruktans ande, 1 Joh 4:18. Borde inte Paulus ha tagit auktoritet över en sådan fruktan som fick honom att darra? Borde han inte avslöjat den där svagheten som en demon och kastat ut den i Jesu namn? Vi kan ha åsikter, men tydligen visade Herren inte Paulus att det var något fel på hans reaktioner eller sätt att förkunna. Paulus skämdes inte över denna uppenbara svaghet. Sedan han lämnat dem påminde han till och med om hur svag och darrande av bävan han hade varit vid sitt besök. Hade det varit på grund av en personlig brist, som han hade svårt att vinna seger över, hade han inte påmint dem om det som skedde. Nej, anledningen till att Paulus tog upp detta var att han ville lära korintierna något väsentligt. Han ville visa dem på skillnaden mellan köttets styrka och andens styrka. Korintierna tyckte sig vara starka i Herren eftersom de hade så

många nådegåvor och så mycket kunskap, men Paulus ville visa dem att de var bedragna. De var uppblåsta över köttets styrka. För att få uppleva Guds kraft och kärlek var de tvungna att först lägga ner all egen styrka och stolthet.

Paulus intryck av svaghet gjorde att korintierna frestades att förakta honom och ifrågasätta hans auktoritet när han var närvarande. I breven, däremot, tyckte de att han morskade upp sig. Köttets tolkning av detta var att Paulus var feg när han var närvarande, men kompenserade det genom att ryta och visa sig stark i breven han skickade till församlingen. Alltså skulle hans tal om auktoritet bara varit tomt prat.

1 Jag, Paulus, som saknar självförtroende när jag står ansikte mot ansikte med er och är så modig när jag är långt borta, jag uppmanar er vid Kristi mildhet och godhet

2 och ber: tvinga mig inte att vid min ankomst uppträda med det mod och den bestämdhet som jag inte tvekar att använda mot somliga, som menar att vi går fram på världens vis.

2 Kor 10:1, 2 FB

7 Se vad som ligger i öppen dag: om någon är övertygad om att han tillhör Kristus, då skall han ha klart för sig att liksom han tillhör Kristus, så gör också vi det.

8 Ja, även om jag skulle berömma mig ännu mer av den makt som Herren har gett oss för att bygga upp och inte för att bryta ner er, så skulle jag inte behöva skämmas.

9 Jag vill inte att man skall få det intrycket att jag vill skrämman er med mina brev.

10 Hans brev, säger folk, har väl tyngd och kraft, *men när han kommer själv är han svag, och man föraktar det han säger.*

11 Den som påstår det skall veta att sådana vi är i ord, i våra brev, när vi är frånvarande, sådana är vi i handling, när vi är hos er.

2 Kor 10:7-11 FB

Tänk att Paulus blev så föraktad av somliga! De såg till det yttre. De jämförde honom med andra starkare personligheter (2 Kor 10:12ff) och tyckte att han gjorde ett blekt och svagt intryck. "Ingen bryr sig om vad han säger" menade de (1917 års översättning). Tydligen vågade de sig också på att ifrågasätta hans frälsning och barnaskap. Vers 7 tyder på detta. De starka i köttet kanske resonerade utifrån vad de såg i den fysiska världen. De framgångsrika tjänsterna drog stora åhörarskaror, de mådde bra och gav intryck av att i allt ha framgång. Dessa som visade upp de rätta "frukterna" måste vara sanna tjänstegåvor, trodde man, medan det verkade mera tveksamt med Paulus.

De som resonerade så förväxlade köttets styrka och auktoritet, som ofta är liktydigt med kontroll av andra och ett starkt självförtroende i köttet, med sann auktoritet, som aldrig innebär att man kör över en annan människa, utan respekterar hennes särart och gör allt för att upphöja hennes verkliga jag.

Paulus blev jämförd med andra förkunnare

Församlingen fick besök av olika tjänstegåvor, 1 Kor 1:12, 3:4ff. Paulus var inte ensam om att ge dem andlig föda. Men inte alla som besökte församlingen hade respekt för dess grundare, utan presenterade sig själva som apostlar, och försökte ta åt sig äran för församlingen. Paulus hade inget som helst intresse av att jämföra sig eller mäta sig med dem, men tvingades ändå ta upp ämnet till behandling, då han märkte att korintierna höll på att förlora fästet i Kristus på grund av de falska apostlarnas förkunnelse.

12. Jag skulle aldrig komma på tanken att likställa eller jämföra mig med somliga som re-

kommenderar sig själva. De är oförståndiga nog att mäta sig med sig själva och jämföra sig med sig själva.

13. Men när jag berömmar mig, gör jag det inte måttlöst utan använder den måttstock som Gud har tilldelat mig: att jag skulle nå fram ända till er.

14. Om jag inte hade kommit ända till er, då hade jag verkligen överdrivit min insats. Men nu var jag den förste hos er med evangeliet om Kristus.

15. Jag saknar inte måttstock för min stolthet och *tar inte åt mig äran av andras mödor*. Men när er tro växer till, hoppas jag vinna ännu större ära hos er enligt det mått som gäller för mig.

16. Jag hoppas få förkunna evangeliet också i länder ännu längre bort och *slippa använda någon annans måttstock och vara stolt över vad som redan är gjort*.

17. "Den stolte ska ha sin stolthet i Herren."

18. *Den som rekommenderar sig själv är inte att lita på, bara den som Herren rekommenderar.*

2 Kor 10:12-18, NT-81

Predikanterna som Paulus gick till attack mot här rekommenderade sig själva, vers 12. När de kom till församlingen talade de om sina meriter – allt för att blanda korintierna och få dem att tro att de var något stort och märkvärdigt. Åhörarna lyssnade, trodde vad som sades och lät sig förföras. De genomskådade inte att förkunnarna sökte ära och erkännande. För att ytterligare stärka sina positioner undergrävde de förtroendet för Paulus. Antagligen skedde det genom att de gjorde församlingen uppmärksam på Paulus *svagheter*. Påståendet i 2 Kor 10:10, 11 om att ingen brydde sig om vad Paulus sade och att han saknade kraft när han var på besök, hade säkert sin grund i vad dessa falska apostlar sagt.

Predikanterna menade sig vara apostlar, och i och med det tog de åt sig äran för församlingen i Korint. Paulus visste att det var han och ingen annan som grundat församlingen, och därför påminde han mottagarna av brevet om detta. "Men nu var jag den förste hos er med evangeliet om Kristus. Jag saknar inte måttstock för min stolthet och tar inte åt mig äran av andras mödor."

Den som har sin styrka i köttet vet med sig att den styrkan är begränsad. Därför kan frestelsen tidvis bli stor att ta åt sig äran för vad andra gjort i Herrens tjänst. Man gör ungefär som hejarlacken som ser på när hemmalaget vinner matchen. Man berömmar sig över att "ha vunnit" fast man inte alls kämpat på planen. Det förefaller ha varit relativt lätt att lura korintierna och få dem att glömma Paulus. En församling är i ett utsatt läge när den i god tro lyssnar timme efter timme på en förkunnare som inte har rena motiv, utan använder talarstolen till att bygga ett imperium där han själv kommer i centrum för uppmärksamheten, och där alla tror på honom.

Paulus vägrade att ge upp. Han lät sig inte dras in i jämförelsen om vem som hade flest meriter, häftigast förkunnelse och flest åhörare. Han förstod mycket väl att det fanns förkunnare som var mer engagerande att lyssna till, men han kände sig inte sårad eller mindervärdig för det. Han vägrade att dra sig undan och känna sig utkonkurrerad. Han behöll sundheten och ställde rätt diagnos på tillståndet.

5. Jag menar att jag inte på något vis är underlägsen dessa väldiga apostlar.

6. Även om jag är klen som talare, är jag inte klen i min kunskap, och den har alltid och i alla stycken varit tillgänglig för er.

2 Kor 11:5, 6, NT-81

Paulus gick inte ner sig i självömkan över att han inte var uppskattad som talare. Han erkände att han kanske var "klen" i det avseendet, men påpekade att det inte var "showandet" kring för-

kunnelsen som var viktig, utan *kunskapen i Ordet*. Och det hade han mer än de flesta. Det kvittade Paulus om hans åhörare tyckte att han var torr och tråkig. Han tjänade Herren och använde de gåvor Gud gett honom. Om han var en dålig talare, fick Gud ta ansvaret för det. Paulus gjorde bara vad han var tillsagd att göra. Han lydde Herren. Hade Gud kallat honom att förkunna Ordet, så gjorde han det. Han drog sig inte undan, bara för att det fanns andra som var mer engagerande.

Han greps inte av förkastelse eller mindervärdes känslor när en ung man somnade under hans förkunnelse och ramlade ut genom fönstret och dog, Apg 20:9-11. Han väckte helt lugnt upp honom till livet *och fortsatte att undervisa*. Han lyssnade inte till fiendens anklagelser: "Där ser du så tråkig du är. Folket *somnar* när du predikar för dem. Det gör de minsann inte när de lyssnar på Petrus eller Apollos. Då är de koncentrerade till max."

Paulus lät sig inte ledas eller styras av människors gensvar. Han leddes av Guds Ande. Så länge Anden manade honom att predika, predikade han – även om alla skulle somnat.

Somliga förkunnare går i fiendens fälla när de märker att de förlorat dragningskraften, och försöker lätta upp Guds ord genom att blanda det med vitsar, skämt och köttligt prat. Andra drar sig undan, ger sig hän åt förkastelsekänslor och självömkan. I stället borde de ställa sig upp och kämpa för sanning och rätt. Att ge upp är att erkänna att fångenskap är bättre än frihet.

En frestelse för förkunnare?

Kanske förkunnare på ett speciellt sätt står inför frestelsen att ta köttet till hjälp för att bli populära och efterfrågade. Mer än en upplever det som bristande engagemang från åhörarnas sida om inte församlingen under predikans gång uttrycker sitt gensvar i ljudliga "amen" och "halleluja". För att råda bot på det "bristande engagemanget" försöker förkunnaren på olika sätt lära församlingen att visa lite mer gensvar. Resultatet kan bli att man upplever det jobbigt att lyssna. Uteblivna reaktioner behöver inte alls betyda att åhörarna inte lyssnar uppmärksamt eller inte uppskattar vad de hör. Tvärtom är de så koncentrerade på vad de hör att de känner sig avbrutna och distraherade om de måste pressa fram ett "amen" nu och då. Men om förkunnelsen är från den helige Ande kan man vara säker på att åhörarna upplever ett djupt och innerligt amen i sina hjärtan.

I andra sammanhang söker man feedback på andra sätt. Allt beror på vad som är accepterat i gemenskapen eller samfundet.

Talarens behov av att få feedback beror på att han inte litar på att han fått sitt budskap från den helige Ande. Han känner sig osäker på om han är uppskattad som talare, vilket i sin tur kan avslöja att han är osäker på sin kallelse och försöker få en bekräftelse hos åhörarna på att han är kallad och smord. Paulus förkunnelse mötte säkert inte ett överväldigande gensvar alltid, men han fortsatte ändå. Han visste att Gud hade kallat honom, och det räckte.

Profeten Jesaja fick en märklig kallelse. Gud sade att han skulle tala till människor som inte ville lyssna. Han skulle aldrig få uppleva tillfredsställelsen av att se Guds ord tas emot i trogna hjärtan och bära frukt. Jes 6:9-11.

Vi måste inse att olika tjänster har olika smörjelse¹. När man lyssnar på vissa tjänstegåvor faller det sig naturligt att gensvara på förkunnelsen genom att högt säga vad man känner i hjärtat. Men när man lyssnar på undervisning av en genuin bibellärare känns det inte alls lika naturligt att visa sin uppskattning på det viset. Tvärtom känns det som att man avbryter och stör om man klämmer i med ett hurtigt "halleluja".

Den som av Herren fått en tjänst som går ut på att bygga upp församlingen genom undervisning, måste vara vaken över frestelsen att jämföra sig med till exempel evangelisten som verkar få folket med sig på ett helt annat sätt. Om bibelläraren mäter smörjelsen över sin tjänst med det mått av hänförelse publiken uttrycker blir han ett lätt byte för fienden.

Allt som inte flödar spontant från vårt inre, där Anden bor, är värdelöst. Den helige Ande har så oerhört många sätt att uttrycka sig på, men om man genom sin begränsade erfarenhet bara sett några sidor av Andens uttryckssätt är det lätt att på olika sätt mana fram just dessa.

Om en Ordets tjänare under en tid suttit under en annan framgångsrik tjänst och där iakttagit hur denne följt Anden, är risken stor att han själv, sedan han kommit ut i tjänst, mer eller mindre omedvetet försöker få liknande manifestationer till stånd som han iakttagit hos sin förebild.

När man hör en person be högt kan man ibland spåra vilken bakgrund han har, vilka föredömen han har. Hans sätt att be upplevs inte som helt äkta. Man hör att han imiterar någon annan. Han har inte vågat bejaka sig själv och sitt eget sätt att uttrycka sin relation till Herren. Det är svårt att *inte* identifiera sig med den man ofta lyssnar på, ser upp till och beundrar.

Vi ska dock ha klart för oss att identifikation i sig inte är felaktigt. Tvärtom är det genom identifikation som barnet lär sig en mängd saker och som den nyfärdige lär sig vandra med Herren. Den viktiga frågan gäller inte identifikation, utan om vad vi identifierar oss med. Barnet identifierar sig med mor och far, vilket är Guds mening. Men om föräldrarna inte är bra föredömen, kommer barnet att bli lidande.

Vi behöver ha föredömen som består av kött och blod. Om man har höga ideal och vill bli förvandlad, är det mycket lättare att nå målet genom att identifiera sig med en person som man tycker uppfyller idealet, än att läsa sig till det hela. Vad man behöver vara vaken över är att man inte förlorar sin egen särart, och blir en kopia av föredömet. Gud har inte skapat två personer lika, och den som ännu inte är säker på sin egen personlighet har lättare för att köra över sitt inre vittnesbörd och ta in bitar från föredömet, som inte är äkta för honom själv.

När jag (Madeleine) gick på bibelskola satt jag vidöppen och tog emot allt. Utan att jag var medveten om det tog jag emot mer än kunskap i Ordet. När jag lyssnade och samtidigt höll ögonen på mina lärare identifierade jag mig också med deras sätt att gå och röra sig på plattformen, deras sätt att uttrycka sig, deras sätt att använda rösten. När jag själv undervisade och predikade märkte jag till min förvåning att mitt framställningssätt hade radikalt förändrats. Jag kunde i mitt sätt känna igen vissa lärare, och speciellt en. Detta kom utan att jag egentligen ville det. Det var ett resultat av min respekt och beundran för dessa tjänstegåvor. Jag blev ändå förvånad, eftersom jag alltid varit mån om att vara mig själv, och jag visste att det sätt jag gjorde vissa saker på inte kom från mitt innersta.

Genom att ha somliga tjänster till föredömen kan man frestas att imitera *Andens yttringar i den tjänsten*. Om man bara känner i luften, så att säga, att åhörarna tycker att det är ett tecken på stark lyhörighet mot Anden om predikanten är högljudd när han predikar och inte minst när han ber för människor, kan man på grund av denna uppsnappade förväntan gå in under det mönster som förväntas.

En församling som sällan eller aldrig upplevt Guds Andes närvaro i tystnaden kan på grund av sitt oförnyade sinne tolka tystnaden som ett tecken på att smörjelsen inte är där. (Tystnad kan ibland bero på bristande frihet och betryck, som kan behöva brytas genom att bli *verkligt* högljudd, men nu talar jag om en tystnad som är ingiven av Anden.) Blockeringen i sinnet gör att man inte kan ta emot vad Herren vill ge i tystnaden. Man känner sig osäker, eftersom man alltid

tidigare tagit emot från Anden under lovsång och jubelrop.

För att "lätta upp stämningen" i ett vad man tror betryckt möte kan lovsångsledaren eller någon annan klämma i med något hurtigt – allt för att få tillbaka den stämning man är van vid. Vad den helige Ande önskade göra blir då inte gjort.

Förkunnaren som vill ha mer gensvar, därför att han misstolkar tystnaden hos folket, försöker lätta upp stämningen på sitt sätt. Han börjar spexa lite, eller varvar förkunnelsen med roliga episoder för att få publiken att skratta. När han hör gensvaret känner han sig bättre till mods, eftersom det synliga och hörbara gensvaret säger honom att publiken uppskattar hans förkunnelse. Det är en synnerligen bräcklig grund att bygga sin tro på.

Det finns många förkunnare som berättar roliga saker, spexar och är fria på ett avslappnat sätt. Det känns att det är äkta. Gud har humor. Gud har glädje. Men de förkunnare som inte fått just den gåvan sig given av Gud, men som vill ha den för att förvissa sig om att de är uppskattade, krystar fram roliga saker, och det känns att det är fött av köttet. Det bryter av den äkta smörjelsen, och det blir ansträngande att lyssna till dem, eftersom man känner av att talaren anstränger sig.

Vi präglas av vår bakgrund och den omgivning vi är verksamma i. Att skämta under predikan är ett helt otänkbart i vissa kretsar. Istället förväntas man vara mycket högtravande. Detta är precis lika illa. Det är inte stilen vi ska bedöma, utan *motiven*.

Under prästutbildningen fick vi i uppgift att analysera varandra när vi predikade och framträdde offentligt. På min lott föll att bedöma (kritisera och uppmuntra) en i normala fall skämtsam ung man. När jag lyssnade till hans predikan tänkte jag: "Hur vågar han spexa nu, då det är allvar?" Han lät nämligen som om han imiterade en gammal prost från 1800-talet. Ordvalet, den mässande rösten och hans sätt att röra sig var en utmärkt parodi som hade passat bra på skolavslutningen, när man vill förlöjliga prästeriet och visa hur torr, tråkig och världsfrånvärd kyrkan är. Han brukade ta varje tillfälle att spexa, och inte för en minut slog mig tanken att han brukade allvar nu. Men det gjorde han! "Föreställningen" var resultatet av hans allvarligt menade ansträngningar att göra sitt bästa. Så låter en bra präst, när han ger sitt bästa, tänkte han. Hans uppvisning återspeglade direkt vad han trodde att människorna ville ha. Sedan berättade han att hans far och farfar etc var präster. Han hade ett stort arv att förvalta.

Jag har mött fler som förvandlas mer eller mindre till oigenkännlighet när de öppnar bibeln och lägger ut Guds ord. De är inte längre sig själva, eller så är de inte sig själva vid alla andra tillfällen...

Eftersom det är i Kristus vi lever och rör oss, Apg 17:28, bör vi vara äkta, dvs vara oss själva, antingen vi predikar eller pratar med varandra.

Föreställningar kan roa, engagera och stimulera, men ger ingen mat för anden. Det är en freskelse för var och en som uppträder offentligt att läsa av vilka förväntningar åhörarna har, och börja uppfylla dem. Resultatet kan, om man har förmågan, verka bra. Åhörarna har fått sina sinnen stimulerade, men *deras andar har inte blivit mättade*. Man märker en tomhet inombords när man går hem från en förkunnelse som bara mättat själen. Sann, andefödd förkunnelse säger nej till själsliga förväntningar och ger enbart ut det som kommer från Guds Ande. Den som lyssnar och tar emot upplever mättnad i sin ande.

Varje förkunnare måste våga lita på att det han fått sig givet av Gud är nog. Det är gott, äkta och verkar uppbyggelse och blir till välsignelse. Så tokigt att tro att vi med vårt kött skulle behöva

”piffa upp” vad Gud gett. Räcker inte det Gud gett oss? Är det inte smörjelse nog över det?

Nu finns det förstås många som inte alls känner igen sig i denna beskrivning. De får inget alls att säga till sin församling på söndagen. Allt de säger är uttänkt på egen hand eller hopplockat från predikosamlingar och böcker, eller så har de lärt sig det under sin utbildning. Deras predikningar har ofta men inte alltid den typiskt religiösa prägeln med en speciell, mässande ton. En predikant *måste* lära sig att lyssna till Herrens röst så att han kan ge mat åt folket. Hans ord ska inte komma från intellektet, utan vara fyllda av Ande och liv, det vill säga vara budskap direkt från Herrens Ande.

Ingen förkunnare som är kallad och smord av Gud är tråkig att lyssna på, för den som behöver hans/hennes förkunnelse. Om du är kallad av Gud behöver du inte försöka göra dig till. Att predika är inte en föreställning som går ut på att vinna åhörarnas hjärtan och erkännande. Att predika är att inför Gud tala ut vad han sagt. Vad människor tycker och tänker om det du säger är betydelselöst och ska inte styra dig. Det enda väsentliga är att lyda Gud. Överhuvudtaget ska vi inte lägga oss i resultatet av vår förkunnelse. Vi ska inte oroa oss för hur människor reagerar. Det är Guds sak. Om så hela församlingen i protest går ut från mötet, så vad då? Den enda rannsakande fråga jag bör ställa mig är: ”Sade jag vad Gud ville att jag skulle säga?”

Med köttets hjälp kan man vinna lite fler anhängare. Ja, men för vem? För Gud? Nej, du vinner dem för dig själv. Genom att använda köttet för att göra din förkunnelse mer tilltalande eller i vissa kretsar häftig, kan du bygga dig själv en plattform och få många beundrare. Men har du fört dem närmare Gud? Nej, du har delgett dem en falsk bild av dig själv och därmed av vad det innebär att tjäna Gud.

Församlingens sårbarhet

2. Jag vakar över er lika svartsjukt som Gud, jag har ju trolovat er med en enda man, Kristus, och vill överlämna en ren jungfru till honom.
3. Men jag är rädd för att liksom ormen överlistade Eva med sin slughet, så skall också era tankar förföras och lockas bort från uppriktigheten och renheten gentemot Kristus.
4. Ty om någon kommer och förkunnar en annan Jesus än den jag förkunnade, eller om ni får en annan ande än den ni en gång fick eller ett annat evangelium än det ni tog emot, då *står ni gladeligen ut med det.*

2 Kor 11:2-4, NT-81

Lite längre fram säger Paulus:

19 Ni står gärna ut med dårar, ni som är så kloka.

20 *Ni finner er i att man gör er till slavar, att man utnyttjar och utsuger er, att man uppträder utmanande och slår er i ansiktet.*

21 Till min skam måste jag säga att vi har varit för *svaga* till det.

2 Kor 11:19-21 FB

Är det inte märkligt att dessa församlingsmedlemmar, som var så begåvade i både andligt och sinnligt avseende, kunde bli så totalt lurade? Tänk att de förlorade all förmåga till kritiskt tänkande, eller snarare tillämpande den förmågan på fel person, nämligen Paulus! Så snart en färgstark förkunnare kom, fann de sig villigt i att bli överkörda, utnyttjade, slagna och förslavade. Lögnpredikanterna åt dem ur husen, de sög ut dem på alla deras tillgångar – och de protesterade inte. Förmodligen höll de uppfordrande kollekttal, och i församlingen kände man sig förpliktad att ge vad man ägde, också när det gick utöver deras tro.

Man blir inte utsugen när man ger till Herrens verk under Andens ledning. Men man kan hamna i en ytterst prekär situation om man kommer in under en stark förkunnares dominans och gör vad denne säger utan att själv pröva.

Paulus sade att han varit för svag för att handla på det sättet. Han hade inte utnyttjat dem för egna syften. Han hade respekterat varje medlem som fri i Kristus och aldrig försökt leka herre över deras tro. Han hade litat på att den helige Ande skulle leda dem, och tala om när och till vad de skulle ge. Denna "svaghet" är verklig styrka, för den talar om tro och förtröstan – till Gud och till människor. Den som är stark i köttet använder världsliga medel för att få församlingen dit han vill. Han använder ord som eggjar och lockar, men som byts ut i hot om inte den första metoden lyckas. De falska förkunnarna hade kuvat dem, hunsat dem, slagit dem i ansiktet – de hade använt alla medel för att få dem lydiga och fogliga.

Den ersättning som Paulus rätteligen borde fått av korintierna hade han frivilligt avstått ifrån av omsorg om dem.

7 Eller var det en synd jag begick, när jag ödmjukade mig för att ni skulle upphöjas och predikade Guds evangelium för er utan ersättning?

8 Andra församlingar plundrade jag genom att ta emot lön för att kunna tjäna er.

9 Och när jag var hos er och saknade något, låg jag ingen till last, ty bröderna som kom från Makedonien försåg mig med vad jag behövde. På allt sätt aktade jag mig för att vara en börda för er, och det vill jag fortsätta med.

10 Lika säkert som Kristi sanning finns i mig skall man i Akajas bygder inte ta ifrån mig den berömmelsen.

11 Varför? Därför att jag inte älskar er? Gud vet att jag gör det.

2 Kor 11:7-11 FB

Korintförsamlingen är inte den enda som reagerat med undergivenhet när en stark personlighet kommer i vägen. En församling består av får, och får låter sig ledas. Fattar de förtroende för en ledare, följer de honom vart han går, och tyvärr fortsätter de ofta att följa honom även när han går fel. Det är orsaken till att villfarelse grasserar och har framgång. Men Gud sänder sina tjänare för att påtala villfarelse och misshälligheter. Det är viktigt att den som är sänd vågar tala Herrens ord också när det inte är populärt. Paulus *vågade*, och han var inte populär.

Paulus meriter

Paulus framhävde inte sig själv och sina meriter, eftersom han var död till köttet och Kristus nu var hans enda berömmelse. Men när han skulle konfrontera dessa starka förkunnare, presenterade han på dårars vis att också han hade en hel del material att berömma sig av, som tydligt var gångbart i dessa kretsar. Om och om igen påpekade han dock att han gjorde sig till dåre när han talade om sina meriter, men han gjorde det för att rädda sina älskade barn.

17 Vad jag nu säger, det säger jag inte som Herren skulle säga utan som i dårskap, i den fasta övertygelsen att jag har skäl att berömma mig.

18 Eftersom många berömmar sig själva, vill också jag göra det.

...

22 Är de hebreer, det är jag också. Är de israeliter, det är jag också. Är de Abrahams barn, det är jag också.

23 Är de Kristi tjänare? Det är jag ännu mer, för att nu tala likt en dåre. Jag har arbetat mer, suttit i fångelse mer, fått hugg och slag i överflöd och ofta svävat i livsfara.

24 Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio gisselslag, så när som på ett,

25 tre gånger har jag blivit piskad med spö, en gång har jag blivit stenad, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, ett helt dygn låg jag i det djupa vattnet.

26 Jag har ofta varit på resor, utstått faror på floder, faror bland rövare, faror från landsmän, faror från hedningar, faror i städer, i öknar och på hav, faror bland falska bröder,

27 allt under arbete och slit, ofta under vaknätter, under hunger och törst, ofta utan mat, frusen och naken.

28 Förutom allt detta har jag den dagliga uppgiften, omsorgen om alla församlingarna.

29 *Vem är svag utan att jag är svag? Vem kommer på fall utan att jag blir upptänd av iver?*

30 *Om jag måste berömma mig, vill jag berömma mig av min **svaghet**.*

2 Kor 11:17, 18, 22-30 FB

Efter denna omfattande uppräkningslista kunde varje läsare inse att Paulus var långt mer kvalificerad som apostel än någon av hans konkurrenter. Men märk väl att han inte avslutade uppräkningslistan i Kristi tjänst med att säga att detta var hans berömmelse, hans grund för att vara stolt. Nej, han, som måste ha haft en järnfysik och outtömliga resurser av livskraft för att klara dessa otroliga strapatser, berömde sig av sin *svaghet*.

Efter att ha räknat upp vad en äkta apostel kan få gå igenom, fortsatte han med att "skryta" över syner och uppenbarelser, 2 Kor 12:1-6. De falska apostlarna hade säkert berättat en hel del om sina erfarenheter inom det området. Ingen visste att även Paulus hade sådana upplevelser, eftersom han inte hade sagt någonting. Han visste att omogna kristna gärna intresserar sig för sådant som är spektakulärt, och om tankarna sysselsätter sig alltför mycket med det, sker det på bekostnad av den sunda och grundläggande undervisningen i tron.

Han avslutade "en dåres försvarstal" med att påpeka att det egentligen inte borde varit han själv som förde det, utan korintierna. De, om några, var ju frukten av hans arbete. De hade ju sett de gärningar som är en apostels kännetecken. De borde ha satt de falska apostlarna på plats och försvarat Paulus och inte låtit sig bedras.

11. Jag har varit som en dåre. Ni har tvingat mig till det. I stället borde ni ha fört min talan, för jag är inte på något sätt underlägsen dessa väldiga apostlar, även om jag ingenting är.

12. Allt som kännetecknar en apostel har jag utfört bland er utan att någonsin svikta, med tecken, under och kraftgärningar.

2 Kor 12:11, 12 NT-81

De falska apostlarna hade också ifrågasatt Paulus motiv, och menat att han försökt bereda sig vinning av korintierna, försökt snärja dem. I själva verket var det ju just detta som *de själva gjorde sig skyldiga till*. De saknade Guds kärlek till församlingen och såg den bara som ett medel att sko sig själva. Paulus däremot, älskade korintierna så mycket att han var villig att ge sitt liv för dem.

15 Jag för min del vill med *glädje offra det jag har och själv låta mig offras för er skull*. Skall jag då bli mindre älskad därför att jag älskar er så högt?

16 Låt vara att jag inte har betungat er, men slug som jag är [menade korintierna, inspirerade av de falska förkunnarna], har jag fångat er med list.

2 Kor 12:15, 16 FB

En sann apostel, herde eller mor känns igen på sin utgivande kärlek till barnen. Falska tjänstegåvor drivs av vinningslystnad, tankar på egen ära och upphöjelse. De bryr sig egentligen inte om fåren. Denna attityd är smittsam, och snart har de lärt fåren att tänka på samma sätt, vilket leder till att de dömer andra. Med lätthet dömer de ut den som drivs av sann kärlek, i det här fallet Paulus.

”När jag är svag, då är jag stark”

7 Och för att jag inte skulle bli högmodig på grund av dessa utomordentligt höga uppenbarelser, har jag fått en törntag i köttet, en Satans ängel, som slår mig i ansiktet, för att jag inte skall förhäva mig.

8 Tre gånger bad jag att Herren skulle ta den ifrån mig,

9 men han svarade mig: ”Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet.” Därför vill jag hellre *berömma mig av min svaghet*, för att Kristi kraft skall vila över mig.

10 Så gläder jag mig över svaghet, misshandel och nöd, över förföljelser och ångest, eftersom det sker för Kristus. Ty när jag är svag, då är jag stark.

2 Kor 12:7-10 FB

Många menar att Paulus törntag var en sjukdom som Gud gav honom för att han skulle bevaras ödmjuk. Det är dock ologiskt att tänka så. Skulle Gud med ena handen ge honom en uppenbarelse, och sedan slå honom med den andra? Vari består risken när man får uppleva mycket av Guds övernaturliga gåvor? Jo, den består i att man tror sig vara något speciellt, något man kan berömma sig av. Risken består med andra ord i att man tar äran från Gud och till sig själv. Skulle nu en sjukdom ta bort den risken? Nej, men om man märker att man inte förmår mer än en vanlig människa, att man är maktlös utan Guds ständiga närvaro och ingripanden, blir inte risken så stor att man förhäver sig. Om man ständigt måste lita till Guds nåd — dvs hans suveräna ingripanden — och inte äger Guds kraft som man själv vill, får köttet inte tillfälle att ta åt sig äran, för det kan inte göra något. Det är denna sorts maktlöshet som gör att man kan bäva när man ska bjuda fram människor till förbön för sjukdomar. För man vet att om inte Gud gör något, så händer inget när man ber. Man har inte nådegåvan som man själv vill. Men man har Guds order att bota de sjuka. Alltså måste man lyda utan att köttet får känna sig säkert.

Vad var då törntaggen? Grundtextens ord för törntag är *σκολοψ* (*skolops*), som betyder ”tagg, sticka, spetsig påle”. I Nya Testamentet används ordet endast här, men i Septuaginta, den grekiska översättningen av Gamla Testamentet, förekommer ordet flera gånger och motsvaras av ”taggar” i vår översättning. Genom att titta på dessa ställen, kan vi få vissa ledtrådar till vad törntaggen var för något.

Men om ni inte fördriver landets inbyggare, så skall de som ni låter vara kvar av dem bli törnen i era ögon och *taggar* i era sidor och skall tränga er i landet där ni bor.

4 Mos 33:55

då må ni förvisso veta att Herren, er Gud, inte mer skall fördriva undan dessa folk för er, utan de skall bli er till en snara och ett giller och bli ett gissel för era sidor och *taggar* i era ögon, tills ni blir utrotade ur detta goda land, som Herren, er Gud, har gett er.

Jos 23:13

Sedan skall för Israels hus inte mer finnas någon stingande *tagg* eller något sårande törne bland alla de grannfolk som nu hånar dem. Och man skall förnimma att jag är Herren, Herren.

Hes 28:24

Taggarna Israels folk skulle komma att plågas av, om de inte fördrev landets invånare, var de främmande folkslagen. Vad är troligare än att Paulus' törntag var den förföljelse han ständigt fick utstå från människor som inte förstod Guds Andes verk? Bland troende mötte han ofta *förakt* för sin person och för sitt budskap. Bland icketroende och fanatiska judar mötte han alla sorters förföljelselidanden, till och med mordförsök.

Paulus sinne sade honom att evangeliet hade haft större framgång genom honom om han hade sluppit detta förakt, men Herren svarade honom att hans nåd var honom nog. Det var med andra ord inte Paulus sak att oro sig för vad som var mest effektivt. Hans sak var att lyda Herren i allt och lämna resultaten till Gud.

Paulus gladdes över Herrens svar: "Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet." Paulus egen kraft var bara i vägen, men hans svaghet kunde Gud använda och bli ärad genom. "Därför vill jag hellre (än att bli stark nog att besegra förföljelserna och föraktet) med *glädje berömma mig av min svaghet*, på det att *Kristi kraft* (i stället för min egen) må komma och vila över mig."

Paulus svaghet blev Guds möjlighet.

I 2 Kor 4:7 uttrycker han det så:

Men denna skatt har vi i *lerkärl*, för att den *översvinnliga kraften* ska befinnas vara Guds och inte något som kommer från oss själva.

Den som tittade i ett lerkärl, vilket var det vanliga förvaringskärl på Paulus tid, förväntade sig inte att hitta en dyrbar skatt där. I lerkärl förvarade man vardagliga ting. Men Gud har valt att placera sin skatt, sin översvinnliga kraft, i oansenliga förpackningar. Därigenom blir det uppenbart att det inte är kärlet man ska tillbe och upphöja, utan innehållet i kärlet.

Pröva er själva – inte andra!

Mot slutet av brevet vände Paulus det som var riktat mot honom, mot församlingen. De hade ifrågasatt hans kallelse som apostel, om han verkligen levde i Herren, om han levde i Guds kraft eller i nederlag. I stället för att med kritiska ögon se på andra, uppmanade Paulus dem nu att *pröva sig själva* om de var i tron.

Pröva er själva om ni lever i tron, pröva er själva! Eller vet ni inte med er att Jesus Kristus är i er? Gör ni inte det, består ni inte provet.

2 Kor 13:5 FB

Genom att de lyssnat på felaktig förkunnelse hade de lockats till att bara iaktta yttre beteenden och utifrån dem döma vem som var i tron och vem som inte var det.

Människor har lätt för att döma andra, men prövar ogärna sig själva. Detta beror på att man lärt sig att vissa former, uppfattningar och traditioner är tecken på sann andlighet. Följaktligen lägger man sin inlärd mall på andra (själv uppfyller man den ju med god marginal), och tillåter sig att bedöma dem, säker på att man själv har rätt. Detta händer även i Guds senaste väckelse. Vi människor har så lätt för att snabbt tillägna oss det senaste mönstret, och värdera andra utifrån det. Vad vi missar är prövningen i anden. Gud är mångfaldens Gud. Han leder olika människor på olika sätt. Det finns oändligt många variationer. Låt var och en själv stå till svars inför Gud med sitt liv. Gå du med det han visat dig. Handla i överensstämmelse med det ljus du har fått, men tillämpa aldrig någonsin din privata mall för andlighet på andra.

Vi är kallade att lära känna *Herren*, inte de former i vilka han från tid till annan uppenbarar sig.

Vem vill leva Paulus liv?

Ni är redan *mätta*. Ni har redan blivit *rika*. Ni har blivit *kungar*, och det utan oss. Jag skulle önska att ni verkligen hade regerat som kungar, så att vi kunde regera tillsammans med er.

1 Kor 4:8 FB

Korintierna var självtillräckliga. De tittade på vad de ägde och drog slutsatsen att de var välsig-

nade. Kunde de inte visa upp "frukterna" av Guds välsignelse? Var de inte bevis nog på att de upplevde framgång? Paulus ironiserade över denna deras själviakttagelse.

När korintierna såg på sig själva märkte de att de var

– *mätta*. Mätta på andlig och kroppslig kost (åtminstone en del av dem, vilket vi förstår när vi läser om hur kärleksmåltiderna gick till).

– *rika*. Rika på nådegåvor och rika på kunskap. Somliga hade det gott ställt ekonomiskt och tog det som ett tecken på att Guds välbehag vilade över dem.

– *kungar*. Paulus hade säkert förkunnat att de hade konungslig värdighet i Kristus och auktoritet till att regera i anden. Men de hade missförstått förkunnelsen och tillämpat den köttsligt och kanske tolkat det som att de var kungar som ägde rätt att regera och styra andra människor också.

9 Det verkar som om Gud hade ställt oss apostlar sist, som vigda åt döden. Vi har blivit ett skådespel för världen, för både änglar och människor.

10 Vi är *dårar* för Kristi skull, ni är kloka i Kristus. Vi är *svaga*, ni är starka. Ni är aktade, vi är *föraktade*.

1 Kor 4:9, 10 FB

Vid en ytlig blick såg det ut som om Paulus och hans medarbetare levde i nederlag, medan församlingen i Korint var det verkliga exemplet på en framgångsrik församling. För alla var det uppenbart att Paulus och hans män var *dårar*, *svaga* och *föraktade*, medan korintierna var *kloka*, *starka* och *aktade*. Det var alltså absoluta motsatspar. Skulle man inte kunna dra slutsatsen att någondera parten inte vandrade med Herren, utan hade avfallit eller hyste en hemlig, obekänd synd? Vem var förebilden? Vem hade kommit längst i sin andliga utveckling? Vad är egentligen målet med det kristna livet? Är det inte just att bli klok i Kristus, stark och ärad? Men Paulus upplevde motsatsen.

11 Ännu i denna stund är vi *hungriga* och *törstiga*. Vi *går nakna*, vi *misshandlas* och är *hemlösa*.

12 Vi sliter och arbetar med våra händer. När vi hånas, välsignar vi. När vi förföljs, hårdar vi ut.

13 När folk talar illa om oss, talar vi väl om dem. Vi har blivit som världens avskum, som alla människors *slödder*, och så är det fortfarande.

1 Kor 4:11-13 FB

En bild på framgång? Att hungra och törsta, att sakna kläder (!), att bli misshandlad, att inte ha något hem, att ständigt arbeta för brödfödan, bli förföljd, förtalad och smäddad, ja bli ansedd som avskum och människors slödder?

Sedan han målat upp denna avskräckande bild uppmanade han sina läsare:

Därför förmanar jag er: *Bli mina efterföljare*.

1 Kor 4:16

Vem vill byta ut ett framgångsrikt liv där man är aktad, klok och rik, mot Paulus fattigdom, smälek och hårda livsvillkor?

Vad menade Paulus egentligen? Menade han att det inte längre är sant att Gud är god och önskar oss allt gott? Menade han att Gud inte vill ge oss framgång, ekonomiskt överflöd, styrka, vishet och hälsa?

Nej, jag tror inte det är vad Paulus ville säga. Han ville visa på att vi verkligen äger allt, 1 Kor 3:21, och aldrig behöver sakna något, och att det är just *därför som vi kan vara utan allt om det*

skulle krävas på grund av vår tjänst i Herren.

11 Jag säger inte att jag har saknat något, för jag har lärt mig att vara nöjd med det jag har.

12 Jag kan leva enkelt och jag kan leva i överflöd. Med allt och med alla förhållanden är jag förtrogen. Jag kan vara mätt och jag kan vara hungrig, leva i överflöd och lida brist.

13 *Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.*

Fil 4:11-13 FB

På grund av att vi är framgångsrika i Herren, upphöjda och respekterade i Kristus, konungar i den andliga världen och ägare till alla jordens skatter, kan vi utan fruktan ge oss ut i en tjänst som innebär att vi blir missförstådda, förtalade, förföljda och får utstå brist. För den som vet att han är rik i alla avseenden är det inget katastrofalt eller skrämmande att tillfälligtvis möta fattigdom och brist. Den som vet att han är förstådd och respekterad från högsta instans tar det inte så hårt om några undersåtar här och var sprider och tror de hemskaste rykten om honom. Hans tillfälliga yttre omständigheter återspeglar inte sanningen om honom. Han vet att tillståndet inte är bestående.

Den som inte förstått det sanna överflödets karaktär kan tappa modet om han skulle se att han befinner sig i en bristsituation, att inget längre vittnar om framgång, utan snarare motsatsen. Han vandrar i tro på sina sinnen. Men vandrar han i tro på att han är arvtagare till allt, och därför inte behöver tro att det hans sinnen säger är den slutgiltiga sanningen, kommer han inte heller att med egen styrka söka åtgärda situationen så att den åter ska se "framgångsrik" ut. Han bara vilar i Guds händer, och blir försörjd och upprättad av honom.

29 Jesus sade: "Amen säger jag er: Ingen har lämnat hus eller bröder eller systrar eller mor eller far eller barn eller åkrar för min och evangeliets skull

30 utan att ha fått hundrafalt igen. Här i världen får de hus, bröder, systrar, mödrar, barn och åkrar, mitt under förföljelser, och i den kommande tidsåldern evigt liv.

Mark 10:29, 30 FB

När köttet vill hjälpa till

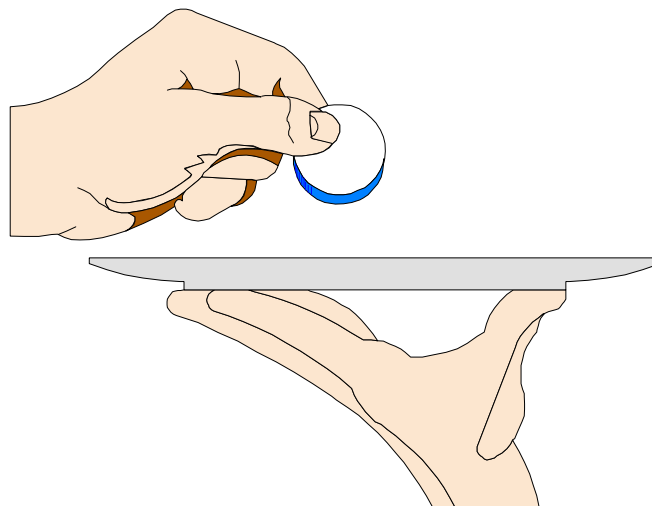
Köttets lust visar sig genom att det framhäver sig självt. Köttet har svårt för att upphöja andra, uppoffra sig själv i kärlek till andra – om det inte medför någon intressant vinning. Då kan köttet visa sig hjälpsamt och kärleksfullt.

Köttet kan vara den förste som vill hjälpa andra – men tänker samtidigt: "Det var *jag* som hjälpte den och den. Jag är stark och han är svag. Det är ett bevis på min styrka att jag hjälper de svaga."

Har du blivit erbjuden hjälp av den som tycker sig vara stark? Om man tackar ja känner man sig svag och beroende av givaren. Man känner sig förnedrad. Hjälpen erbjöds inte av rena motiv. Hjälpen erbjöds inte av osjälvisk och utgivande kärlek, utan för att upphöja givaren och ge honom en känsla av tillfredsställelse. Sådan hjälp när köttet hos givaren och framställer mottagaren som svag. Efteråt är de inte syskon på samma nivå. Mottagaren står under och givaren över. Givaren har utnyttjat sin givmildhet för att befästa *sin* styrka och förmåga. "Jag är den som hjälper alla."

Köttet är inte heller ovilligt att ge stora summor i offerboxen – och allra helst om det ges tillfälle att senare få vittna om hur mycket man offrat. Köttet längtar efter att människor ska erkänna dess oerhörda givmildhet. Att ge i hemlighet utan att låta någon människa veta – den högra handen får inte veta vad den vänstra gör, är ett radikalt botemedel.

I sammanhang där man offentligt talar om hur mycket man ger trivs köttet förträffligt. Om herr Köttslig bara vet att broder Mäktig och syster Inflytelserik hör hur mycket han ger, kan han plötsligt vilja ge tio gånger mer än när ingen får veta något.

Ger du ditt offer och din tjänst för att bli sedd av Herren eller av människor?

3

Paulus och galaterna

I Galatien hade Paulus grundat församlingar. Han såg sig själv som far till var och en av dem, eftersom han hade fött dem, Gal 4:19. Dessa galater lät sig bländas av säkra människor som kunde förleda dem. Om det de hörde var i linje med vad deras andlige far hade lärt dem var mindre viktigt. Man lät sig fångas och dras iväg av glansen hos den självsäkre läraren som slog fast vad som var bibliskt.

Läraren på insidan, smörjelsen eller det inre vittnesbördet, blev överröstad av läraren på podiet som lade ut texten så inspirerande. Förtvivlad skrev Paulus:

- 1 Ni dåraktiga galater! Vem har förhäxat er, ni som har fått Jesus Kristus framställd för era ögon som korsfäst?
- 2 Endast det vill jag veta: tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro?
- 3 Är ni så dåraktiga? Ni som började i Anden, skall ni nu sluta i köttet?
- 4 Har ni lidit så mycket förgäves, ja, helt förgäves?

Gal 3:1-4, FB

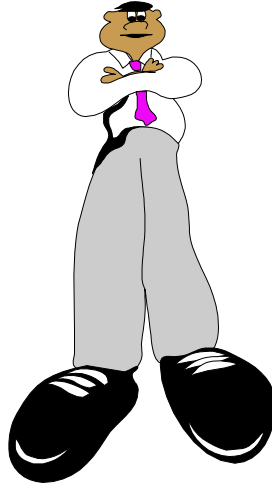
När Paulus hade varit hos galaterna hade han under Andens smörjelse målat Jesus korsfäst för dem. De hade förstått att de själva *inget* kunde göra för att förtjäna frälsningen. De kunde bara ta emot det som ett fullbordat faktum. De fick också veta att deras fortsatta vandring med Herren inte berodde på hur mycket de själva lyckades prestera, utan bara på om de förblev i tro och lät Herren göra sina gärningar genom dem.

Men vad hade hänt? Galaterna hade inte kunnat motstå frestelsen att hjälpa Gud. De förnekade inte Jesu försoningsverk öppet, men ville "fullkomna" det genom att lägga till några egna gärningar. För köttet känns det så gott att kunna titta på vad man presterat och säga: "Detta har jag åstadkommit!" Köttet älskar att få visa sig på den styva linan. Köttet vill visa upp hur andligt det är, hur många osjälviska gärningar det kan producera. Allt i Jesu namn.

Paulus dömde utan vidare ut alltsammans. Och han förstod vad som hänt. Galaterna hade fått besök av förkunnare som var judaister och förtröstade på köttets gärningar. För Paulus var denna förkunnelse, som omintetgjorde kraften i korset, så avskyvärd att han önskade att dessa förkunnare skulle stympa sig.

Förkunnarna som förhäxat och dårat galaterna hade en styrka som imponerade på åhörarna. Nyfrälsta, men även andra, verkar ofta ha uppfattningen att allt som är starkt är av Gud. Gud är ju stark, den starkaste och framgångsrikaste av alla, följaktligen måste alla som är starka och framgångsrika vara det på grund av Gud i dem.

Men det är inte så. Guds kraft, Guds visdom, Guds framgång är så omfattande att de spränger alla mänskliga ramar. När Gud uppenbaras i en människas liv, märks det att det inte handlar om en förstärkning av den mänskliga styrkan, utan om något som totalt når utanför vad som är möjligt i den mänskliga världen.

Jag klarar det här själv utan hjälp!

Det är så att en människa som är stark i sig själv *inte kan rymma Guds styrka*. En människa som är vis – låt vara visare än de flesta andra – kan inte rymma Guds vishet. Det egna är så stort att det inte lämnar något utrymme för Guds styrka och Guds vishet.

Enda sättet att bli delaktig av Guds övernaturliga styrka och vishet är att *bli tom på all egen styrka och vishet*.

Svaghet och brist på allt eget är en förutsättning för att Guds kraft ska kunna komma in i fullt mått i en människas liv.

När Paulus första gången kom till Galatien var det inte som den andlige starke mannen. Tvärtom utgjorde han en bild av yttre svaghet. Det var tydligen inget han skämdes för eller upplevde som ett misslyckande, för då hade han inte påmint galaterna om sin sorgliga uppenbarelse.

12 Jag ber er, bröder: bli som jag, eftersom jag har blivit som ni. Ni har inte gjort mig något ont.

13 Ni vet att det var på grund av kroppslig svaghet som jag första gången fick tillfälle att predika evangeliet för er.

14 Fastän min svaga kropp kunde ha inneburit en frestelse för er, så föraktade ni mig inte eller avskydde mig, utan ni tog emot mig som en Guds ängel, ja, som Kristus Jesus.

Gal 4:12-14 FB

Paulus avsaknad av styrka kunde ha lett till att galaterna föraktat honom och inte tagit hans budskap på allvar. Men mitt i svagheten kände de igen den gudomliga styrkan, och drogs till den. De tog emot förkunnelsen, och blev födda på nytt. Vad de aldrig i det naturliga förväntat sig skulle kunna komma från den svage Paulus, fick de se: under och tecken, Gal 3:5. Genom svagheten hos Paulus förstod de, att Guds kraft inte var beroende av människors styrka och kraft, utan var en fri gåva, tillgänglig för vem som helst som tar emot. Säkert påmindes de om profeten Sakarjas ord:

Inte genom någon människas styrka eller kraft ska det ske, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.

Sak 4:6b

Hemligheten till den övernaturliga kraften och de övernaturliga manifestationerna i Paulus' liv låg inte i positivt tänkande eller i ett uppövande av själens positiva, fördolda krafter, utan i raka motsatsen: dess död. I Gal 2:19, 20 avslöjar han hemligheten.

19 Ty jag har genom lagen dött bort från lagen för att jag skall leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus,

20 och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig.

Gal 2:19, 20 FB

Innan Paulus blev född på nytt litade han till sina själsliga förmågor och trodde att dessa skulle behaga Gud om de användes maximalt. Men han fick lära sig att all förtröstan på den egna förmågan måste dö. "Nu lever jag inte längre *mitt eget liv*", sade han, "utan det är *Kristus som lever i mig*". Paulus var tvungen att abdikera från tronen och lämna rum åt en annan för att få uppleva den kraft som inte vet av någon begränsning.

Paulus var ingen vekling, varken före eller efter sin omvändelse. Men innan omvändelsen var han stark i sig själv. Han hade mycket att berömma sig av (Se Fil 3:4-6), men allt detta, som i och för sig var gott, *hindrade* Guds kraft att verka genom honom. Han var tvungen att *välja* mellan Guds kraft och sin egen kraft. Tron och förtröstan på den egna förmågan ledde till att han förkastade Guds nåd. Man *kan inte behålla Guds nåd och samtidigt förtrösta på sin egen förmåga och styrka*.

20 Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig.

21 Jag förkastar inte Guds nåd. Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade Kristus dött förgäves.

Gal 2:20b, 21 FB

Paulus säger inte i vers 20 b: "Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på mig själv och på mina resurser, och i kärlek till mig själv eftersom jag offrat mig så fullständigt för Guds sak." Han för helt över tyngdpunkten på vad *Jesus* gjort för honom.

Paulus, med alla sina meriter, var tvungen att dö, för att Jesus skulle kunna börja leva sitt liv genom honom. Om han inte valt att dö, hade det varit samma sak som att förkasta Jesu nåd, förkasta Jesu offerdöd på korset.

Det är en sak att inse detta i samband med sin frälsningsupplevelse, men en annan sak att dagligen leva i denna uppenbarelse. Så länge vi lever här på jorden har vi vårt kött med oss. Ständigt försöker det sticka upp och "hjälpa" oss i vårt kristna liv. Det är därför Paulus säger till oss att hålla före att vi är döda, Rom 6:11, och inte ge köttet något tillfälle.

Det är så lätt att få idéer om hur man ska sprida Guds rike, och att tänka: "Jag har ju kvalifikationerna och de rätta förutsättningarna för den här uppgiften. Jag har de rätta kontakterna. Om jag genom min fenomenala övertalningsförmåga kunde vinna affärsman NN och direktör NN för den här idén, skulle det blir en stor framgång för Guds rike."

Mest förrädiska är sådana tankar om man redan står i en tjänst Gud kallat en till och som fungerar bra eftersom Gud bekänner sig till verket. Men en dag tar man ett steg för långt, utan Guds tilltal, och i förtröstan på sin egen förmåga.

Vill du bli maximalt använd av Gud måste du bortse från alla gåvor, talanger, meriter, kontakter, ekonomiska förutsättningar du äger och har. Du måste vara helt nollställd för att kunna lyssna förutsättningslöst till Gud när han talar. När du inte har något att falla tillbaka på, utan bara Jesu kors, då är du redo att bli använd.

Förtröstan på de rätta kontakterna för att komma ut i tjänst eller för att få in medel till ett projekt

är köttsligt. Förtröstan på din förmåga att charma människor och vinna dem för din sak är fel. Förtröstan på yrkesskicklighet är fel. All form av förtröstan utanför Kristi kors är avgudadyrkan, fastän ditt motiv är att utbreda Guds rike.

Sådana tankar är människotankar.

1 I samma ögonblick kom lärjungarna fram till Jesus och frågade: "Vem är störst i himmelriket?"

2 Då kallade han till sig ett barn och ställde det mitt ibland dem

3 och sade: "Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.

Lärjungarna var aspiranter på den högsta positionen i Guds rike, men när Jesus svarade, visade han att de stod i fara att överhuvudtaget inte alls komma in i himmelriket.

4 Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket.

5 Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig.

Matt 18:1-5 FB

Det var inte enda gången Jesus framställde barnet som föredöme när lärjungarna tvistade om vem av dem som var störst. Vad är det barn har, som vuxna ofta saknar? De har tillit och förtröstan till någon som är utanför dem själva. Vuxna finner ofta grunden till förtröstan i sig själva. Det brukar kallas för gott självförtroende. De som saknar självförtroende är ständigt på jakt efter det. Barn (om de inte blivit skadade) har inte blivit besvikna på sina föräldrar, utan tror obetingat att mor och far kan uträtta *allt*. De har grunden till sin trygghet utanför sig själva. Ta bort barnet från mor och far, och du har ett otryggt barn. Barnet är *beroende* av sina föräldrar för sin existens. Mor och far ger barnet kärlek, ett hem att bo i, mat att äta, kläder och mycket annat. Ett barn kan inte skaffa något av detta själv.

Jesus vill säga att den störste i himmelriket är den som lika fullt ut räknar med Gud i alla livets situationer, den som är helt *beroende* av Gud för sitt livsuppehälle. Den störste är den som *inte* räknar med sina egna kvalitéer och meriter, utan enbart räknar med Guds kvalitéer och meriter.

Det är lätt att ha huvudets kunskap om detta, och ofta hör man detta sammanhang i Skriften citeras. Men för hur många är det verklighet? De flesta förtröstar ändå på sin egen förmåga i livets flesta vägskäl och livssituationer.

Det tar tid att komma in i ett sådant beroende, men det går, om man är villig att låta bli att styras av gamla erfarenheter och uppfattningar och i stället söka Guds svar och ledning.

När det gäller förkunnelse, förstod jag redan som nyfrälst att man borde lita på Herrens Ande, och inte bli desperat och fylld av fruktan om man inte kände att man hade en predikan i huvudet. Men det tog år, ja många år, innan jag var så stark i min tro på Herren att jag vågade utan fruktan resa mig upp för att förkunna Ordet utan att ha fått något konkret innan.

Jag förbereder mig alltid noga inför undervisningstillfällen, men det händer nu och då att jag faktiskt inte vet vad jag ska tala om. Hade detta hänt mig för några år sedan, hade jag inte kunnat sova eller koppla av. Jag hade kämpat tills jag fått ihop något "lämpligt". Idag vet jag bättre. Jag litar på att Herren ska ge mig orden när jag väl står inför folket. Det är spännande, men jag är inte nervös eller orolig. Jag vet att han aldrig sviker mig. Han har ju kallat mig. Min bön inför varje samling är: "Herre, du vet att jag inte har något i mig själv. Jag vill bara ge ut det som kommer från ditt hjärta. Låt mig få vara ditt redskap just nu." När förkunnelsen tidvis blir profetisk vet jag att jag själv inte har något med det att göra. Herren får äran för allt. På samma sätt kan

jag inte ta mig profetisk smörjelse, bara för att jag tycker att det skulle passa i en viss situation. Jag kan bara bli brukad såsom Herren vill. Han får stå för konsekvenserna och jag är fri att vila i honom likt ett barn.

Köttet förföljer anden

22 Där står skrivet att Abraham hade två söner, en med sin slavinna och en med sin fria hustru.

23 Slavinnans son var född av mänsklig vilja, den fria hustruns son däremot i kraft av ett löfte.

24 Detta har en djupare mening: de två kvinnorna betecknar två förbund. Det ena kommer från berget Sinai och föder sina barn i slaveri, det är Hagar.

25 Ordet Hagar betecknar Sinai berg i Arabien och motsvarar det nuvarande Jerusalem, eftersom det lever i slaveri med sina barn.

26 Men det himmelska Jerusalem är fritt, och det är vår moder.

28 Ni, bröder, är löftets barn liksom Isak.

29 Och som det var då, att *han som var född efter [1917: köttet] naturens ordning förföljde den som var född i kraft av Anden, så är det också nu.*

30 Men vad säger Skriften: Driv ut slavinnan och hennes son. Ty hennes son skall inte ärva tillsammans med den fria hustruns son.

Gal 4:22-26, 28-30 FB

Det som är fött av kött känner sig alltid hotat av det som är fött av Anden. Till det yttre verkar det som är fött av Anden ofta svagt och ringa. Speciellt gäller detta i dess begynnelse. Trots det anar köttet att det som kommer från Anden är farligt för dess egen existens, och bekämpar det. Köttet är aldrig likgiltigt för det som emanerar från Anden. Det försöker utsläcka Andens verk genom förakt, förtal eller direkt förföljelse. Dessa köttets gärningar uttrycker sig genom människor som ger efter för köttets impulser och lyder dess begär.

Abraham ville hjälpa Gud med uppfyllelsen av hans löfte. Han fruktade att det annars skulle bli för sent, han blev ju inte yngre med tiden. Snart skulle det vara omöjligt för honom att producera en liten. Fruktan drev honom att "hjälpa Gud på traven". Kött föder kött. Ismael var frukten av Abrahams köttsliga aktivitet, och vållade på olika sätt problem. Så gör Ismaels avkomlingar än idag.

Jag tror att Gud avsiktligt väntade med att uppfylla sitt löfte. *Han ville inte att Abraham skulle ta äran för vad som skedde. Han ville inte att Isaks tillkommelse skulle kunna genomföras av köttet.*

Vi är ofta angelägna att utföra Guds verk. Vi vet ungefär vad Gud vill, eftersom vi har hans ord och Ande. *Men vår kunskap förleder oss ofta till att i köttet göra vad Gud vill göra genom Ande.* Vår köttsliga aktivitet *hindrar* Gud från att verka det han vill. Han får vänta ut oss. När vi nått slutet på vår kraft och äntligen inser att vi inte kan prestera något av värde i Guds rike, *då* kommer Guds Ande och gör det omöjliga – just det vi så innerligt längtade efter och med all makt själva försökte åstadkomma.

Av all köttslig aktivitet i Guds rike kommer någon frukt. Abraham fick faktiskt en välskapt son. Församlingar föder också en och annan Ismael, och det ser bra ut på ytan. Församlingstillväxt kallas det. Men när *Gud* får ta över, då blir resultatet inte ansträngt och krampaktigt. Då följer en vila och en ljuvlighet i anden med. Man känner instinktivt att det är *Gud* som handlat. Det man ser är inte ett verk av människors ansträngningar.

Men nu kommer problemet. Det uppstår ofelbart en *konflikt* mellan det andefödda verket och det som fötts av köttet. *Det finns inte plats för båda*. Det som är fött av kött upplever sig hotat av det nya andefödda barnet. Fastän det till en början är så litet och försvarslöst, anar köttet dess makt och börjar frenetiskt bekämpa det. Köttet vill *döda* det som är fött av anden. På ytan kan båda verken se lika ut – båda föddes ju utifrån ambitionen att tjäna Herren. Man kan tycka att de båda borde acceptera varandra och vara glada åt varandras sällskap, men nej. Själva konflikten vittnar tydligt om att det ena är fött av ande och det andra av kött. *Enhets* i sådana här sammanhang vittnar om att man är ett i anden, alternativt köttet. Två till synes olikartade arbeten kan gå förträffligt bra tillsammans, helt enkelt därför att båda vandrar i köttet – eller i anden. Men ande och kött kan aldrig samsas.

Vad är då lösningen? Att försöka medla och behålla båda verken under samma tak? Nej, skriften säger: *”Driv ut tjänstekvinnan och hennes son, ty tjänstekvinnans son ska förvisso inte ärva med den fria hustruns son”*, Gal 4:30, 1 Mos 21:10.

Vem ska driva ut tjänstekvinnan (förebild på trældom och köttets aktiviteter)? Gud? Nej, den som är ansvarig på respektive nivå. I ditt liv är det du som bestämmer. I församlingen är det pastorns uppgift.

Tjänstekvinnan och hennes avkomlingar känner man igen på bundenheten och trældomen. Saras avkomlingar känner man igen på friheten och vilan i anden. Båda hade de *samma far*, därför syntes de vara lika. Men att en gudsmän är far till ett verk garanterar inte att verket är andligt rakt igenom. *Samma gudsmän kan vara far till ett själiskt verk och ett annat sant andligt*. Det själiska eller köttsliga verket ”födde” han i förtid, på eget initiativ, i sin iver att tjäna Gud och göra Guds vilja. Det följande verket ”födde” han i Guds tid, i kraft av Guds Ande och inte i egen kraft.

Fördöm därför inte den som är far till ett köttligt verk, utan se om han senare kanske också fött ett andligt verk. Abraham, trons fader, gjorde misstag. Även vår tids gudsmän och gudskvinnor kan göra liknande misstag.

Det som är fött av Gud möts ofta av förakt

Ty vem är den som vill förakta den ringa begynnelsens dag när dessa sju gläds över att se murlodet i Serubbabels hand, dessa Herrens ögon, som överfar hela jorden?”

Sak 4:10

Det som är fött av Anden bemöts ofta till en början av förakt. Se på de väckelser som skakat världen. De började ofta i det lilla. Gud utväljer ett enkelt redskap som saknar de egenskaper som är åtråvärda i världens ögon, men de låter sig bli kanaler för Guds kraft. Pingstväckelsen, till exempel, började på Azusa Street i ett gammalt stall, där dammet låg i tjocka lager. Ledare för bönesamlingarna var Seymour, en låghalt, enögd färgad man. Han saknade utbildning, han var inte ens en speciellt god predikant. Samlingarna var inte heller uppbyggda kring människor, utan kring den helige Ande. Människor kom till denna enkla mötesplats och sjönk ner inför Guds helighet. Snart upplevde de ett akut behov av att bli renade i Lammets blod.

Jesus föddes under största anspråkslöshet i ett stall. När han trettio år senare utvalde sina lärjungar, var det inte bland de högtbildade och visa. Han gick inte till läroanstalterna, sin tids universitet, för att finna de briljantaste förmågorna. Han valde ut tolv enkla män, varav de flesta var olärd. Kristendomens början var i sanning anspråkslös, men rymde i sig en okuvlig säd som skulle växa sig stark och förvandla människors och nationers liv. Senare utvalde han Paulus, som var högtbildad, men som fick lära sig att inte förtrösta på sin kunskap.

Till en början verkade det etablerade religiösa etablissemanget totalt överlägset, starkt och mäktigt i jämförelse med denna nya rörelse. Men inte desto mindre kände de sig hotade. Deras fruktan för det som var fött av Anden var så stark att de ville döda dess ledare och alla som bekände sig till verket.

Köttet är oftast först på plats och har brett ut sig. Allt är fridfullt så länge köttet ensamt är på tronen. Det gäller både i den enskildes liv och i ett större sammanhang – en församling eller ett samfund. När Anden kommer blir det plötsligt krig. Splittring kallar en del det för. Utdragna sammanträden och diskussioner leder inte till försoning, eftersom kött och ande aldrig kan försonas. De är fiender på liv och död.

I så gott som varje väckelse har det blivit motsättningar mellan det gamla och det nya. Det gamla representeras av rörelser som en gång varit fyllda av liv och kraft, men som inte fortsatt ge rum för den helige Ande, utan låtit former och doktriner ta hans plats. I jämförelse med det nya ser de ofta större och mäktigare ut.

Paulus fick uppmana sina medarbetare att stå rakryggade och inte ge efter för människors tankar om dem.

Till Timoteus skrev han:

Låt ingen förakta dig för din ungdoms skull. Fastmer må du för dem som tror bli ett föredöme i tal och i vandel, i kärlek, i tro och i renhet.

1 Tim 4:12

Till Titus skrev han samma sak:

Så skall du tala, och du ska förmana och tillrättavisa dem med all myndighet. *Låt ingen förakta dig*.

Tit 2:15

Uppmaningen riktade han till *både* Titus och Timoteus. Paulus hade inte sagt detta om det inte hade funnits skäl till det.

Till församlingen i Korint gav han en speciell uppmaning angående Timoteus. Han kände dem väl och visste att de uppskattade mer självsäkra tjänstegåvor. Timoteus verkar ha varit en mer tillbakadragen person, och Paulus förutsåg att de skulle komma att förakta honom om han inte genast visade framfötterna.

10. Men när Timoteus kommer, så se till, att han *utan fruktan må kunna vistas hos er*. Han utför ju Herrens verk, han såväl som jag,

11. *må därför ingen förakta honom*. Hjälp honom sedan till vägs *i frid*, så att han kommer åter till mig, ty jag väntar honom med bröderna. 1 Kor 16:10, 11

Paulus verkade befara att korintförsamlingen skulle knäcka den unge Timoteus, annars hade han väl inte tagit i så starkt i sin förmaning. Guds församling bör, om någon plats på jorden, vara ett ställe där man får känna sig trygg och älskad och kan vistas utan fruktan och ofrid.

Klä av dig masken!

Är det människor jag försöker få på min sida - eller Gud? Eller försöker jag ställa mig in hos människor? *Om jag fortfarande ville vara människor till lags, skulle jag inte vara Kristi tjänare.*

Gal 1:10 FB

Oberoende av vilket sammanhang vi är verksamma i, finns där vissa förväntningar och ideal man strävar efter. Utifrån dessa värderas mer eller mindre omedvetet varje individ.

När du tog emot Jesus i ditt liv, föddes du på nytt. Det var alltigenom ett verk av den helige Ande. Allt var nytt och fräscht. Vad du varit i ditt gamla liv betydde inte längre något. Du blev en helt ny skapelse. Du hade inget att berömma dig av, och inget att skämmas för. Om du än hade en mängd meriter att vara stolt över tidigare, betydde de inget för din frälsning. Frälsningen var en gåva av nåd. Om du hade flera brott på ditt samvete, betydde det inte heller något, för Jesu blod gjorde dig ren och fri. Både den rike och den fattige står på samma nivå i pånyttfödelsens ögonblick. Ingen äger längre något, vare sig gott eller dåligt, utan har av nåd blivit delaktig av Guds rikedomar i Kristus. En underbar start på ett nytt liv!

Tyvärn fortsätter det inte alltid på denna enkla och okomplicerade väg, fastän det är Guds mening, Kol 2:6. I den församling eller gemenskap du tillhör märker du snart att somliga beteenden, en viss typ av kunskap etc, är accepterade, medan andra föraktas. Snart märker du vad som bedöms som åtråvärt, och risken är stor att du börjar sträcka dig efter det som gruppen anser fint. Det kan gälla en mängd olika områden, men låt oss för enkelhetens skull tänka oss att det gäller sättet att uttrycka sig. Intuitivt känner du att den som respekteras mest, är den som torrt och sakligt, utan känslöytringar, förmedlar sitt budskap. Själv är du en känslomänniska med stort behov av att kommunicera medelst känslor. Du känner dock på dig att människor inte skulle lyssna till ditt budskap om du framställde det på ett sätt som kändes äkta för dig. De skulle förakta både dig och budskapet. Eftersom du är angelägen om att ditt budskap ska nå fram, beundrar du dig att framställa det på ett sådant sätt som du tror motsvarar förväntningarna. Du märker att de lyssnar och verkar ta emot. Din taktik rönste viss framgång. *Men* samtidigt känner du en gnagande otillfredsställelse över att du *svek dig själv*. Du var inte äkta, du spelade en roll. Du imiterade någon annan. Syftet var måhända gott, men var det värt priset? När du väl börjar förtränga ditt egentliga jag, känner du dig ännu mer pressad att fortsätta. Omgivningen uppmunttrar dig och säger att du talar så bra. Kraven börjar komma – inte bara inifrån dig själv, utan också utifrån. Man förväntar sig att du är den som alltid kan framställa saker och ting logiskt, sakligt och torrt.

Inom dig finns en längtan efter att våga visa vem du egentligen är, få tala och uttrycka dig på det sätt som känns äkta, men du vet att om du skulle göra det, skulle du bli utstött. Du skulle inte bli accepterad. Alltför ofta har du hört människor uttrycka sitt förakt över dessa känsloladdade förkunnare, som suggererar och fångar sin publik genom att ta dem med på en "känslotripp". Alltså fortsätter du som du börjat. Med den roll du iklätt dig följer många andra roller. På det ena området efter det andra, märker du att du tvingas ge avkall på det som är ditt egentliga jag. Fastän något (ditt inre vittnesbörd) protesterar långt där inne, kan du inte se något alternativ. Du går in i rollen som förväntas av dig. Men efter hand som tiden går, mår du sämre och sämre.

En dag, kanske flera år senare, bestämmer du dig för att bryta mönstret. Du vill inte leva som en hycklare längre. Du bekänner din synd inför Herren och säger: Det får kosta vad det vill. Jag ska inte längre skämmas över att vara mig själv. Du har skapat mig till den jag är, och nu tänker jag ge utlopp för det. Om de sedan föraktar mig eller förkastar mig, betyder inget. Jag vet ju att jag inte är föraktad eller förkastad av dig."

Glad i hågen tänker du: Det är underbart att vara fri. Aldrig mer ska jag falla tillbaka i det gamla mönstret och behaga människor. Nu ska jag bara behaga Herren. Men till din förvåning märker du att du inte *kan* vara dig själv. När du öppnar munnen, faller du utan att tänka på det tillbaka i det sätt du tränat dig att fungera på.

Du känner förväntningarna så starkt att du inte kan stå emot. Hur du än försöker, verkar det vara omöjligt att vara dig själv.

Du blir förtvivlad och undrar vad du gjort. "Har jag förlorat mig själv? Har jag genom mitt spel berövat mig förmågan att vara äkta? Innebär detta att jag resten av mitt liv måste fortsätta spela?"

Ditt beslut inför Herren medför inte att du automatiskt är tillbaka där du var när du blev född på nytt. Då var du naken. Då hade du inget att dölja, inget att vara stolt över. Under åren som gått har du förträngt ditt egentliga jag. Kristus, livet i dig, har du dolt genom lager på lager av klädnader, som består av människors förväntningar och krav. I stället för att vara Guds tjänare, har du blivit människors tjänare. Inte bara din stil har förändrats, utan också ditt budskap, vilket aldrig var din avsikt. Men i och med att du kompromissade på en punkt, följde en mängd annat med – också sådant som du aldrig hade tänkt dig. Syftet med din "maskering" var ju att budskapet skulle nå fram till åhörarna. Men resultatet blev att du i stället för att predika Guds evangelium, predikade ett mänskligt evangelium. Du gav efter för världens ande. När djävulen får ett lillfinger, nöjer han sig inte med det. Han tar hela handen.

Vägen tillbaka kan bli längre än du trodde. Men det viktigaste är att du står fast vid ditt beslut. Börja klä av dig det ena skiktet efter det andra. Blunda för människors reaktioner. Var beredd på förakt. Var beredd på att höra av dem som känner sig svikna. Var beredd på att höra att du svikit förhoppningarna, att du är falsk och en stor hycklare som gett dig ut för att vara en annan än den du egentligen är (vilket ju är sant). Gå tillbaka till din födelse, då du var naken. Gå tillbaka till korset, och lägg där ner alla dina prestationer, allt du utträttat på egen hand i dina försök att tjäna Gud. Där, och endast där, kommer du åter att se härligheten. Avklädd vid korset kommer Guds härlighet åter att lysa genom dig, just därför att du är avklädd allt eget. Dina ambitioner att tjäna Gud ledde till att du dolde Gud för människor. Du byggde din tjänst på ett bedrägeri, och Gud kunde inte välsigna det. Gå tillbaka, och lämna aldrig i ditt hjärta korset och pånyttfödelsens under.

Vad du än gör under resten av ditt liv, låt det gå genom korset. Låt de egna ansträngningarna och ambitionerna dö där, och låt i stället Kristus lysa fram. Bestäm dig för att aldrig mer dölja Guds härlighet som lyser fram genom korset.

Våga erkänna din svaghet. Var stolt över din svaghet, att du inget kan och inget har i dig själv. Bejaka det! Då kommer Guds kraft att vila över dig.

Gud skapade oss att leva nakna. Bara som nakna kan vi återspegla Guds härlighet. Adam och Eva var nakna, och de blygdes inte för varandra. Varför gjorde de inte det? Därför att allt de ägde var från Gud och han hade skapat dem goda. De hade ingen stolthet över vilka de var eller vad de presterat. De hade heller inget att skämmas över. De var säkert inte högmodiga över att kunna visa något med sin nakenhet. De hade inget att vara stolta över, för det de ägde, hade de fått från Gud. De var i sin nakenhet iklädda Guds härlighet. De tog inte äran åt sig för det, utan levde i äkta glädje, fria som barn.

Men när synden kom in, *märkte de att de var nakna*. De förlorade Guds härlighet *genom att göra en handling som inte var ingiven av Gud*. För att dölja den plötsliga nakenheten, kände de sig tvungna att göra ytterligare en handling som inte var ingiven av Gud. De försökte dölja sig med fikonlöv. I samma stund som synden kom in i världen, kom också skuld och stolthet – skuld och skam över synden och behov av att överskylla – stolthet över egna gärningar och tävlan om vem som kan prestera de bästa gärningarna.

Fruktan för att bli föraktad, förtalad och missförstådd av omgivningen leder till att människor tar på sig masker. Masken är en farlig fälla som binder människan ännu starkare i fruktan. Till slut

vågar hon aldrig visa vem hon är bakom masken. Om omgivningen accepterar henne för den hon är med mask, hur skulle de då kunna acceptera henne utan mask? Den troende som inte bryter med sin fruktan, kommer att stänga in det nya livet bakom masken, och omgivningen kommer aldrig att märka att Gud flyttat in i huset.

Släng din mask och våga visa dig naken! Vad händer då? Jo, då kommer Guds *härlighet* över dig. Härligheten kommer att lysa fram från ditt innersta där den Helige bor och sprida sitt sken. Du kanske tycker att du är naken, men omgivningen kommer att se härlighetsdräkten. En efter en vågar också de slänga masken och klä sig i de nya kläderna. Avklädda människor är underbart befriande, och man känner sig själv befriad när man umgås med dem.

Trosförkunnelse kan utmana köttets aktivitetslusta

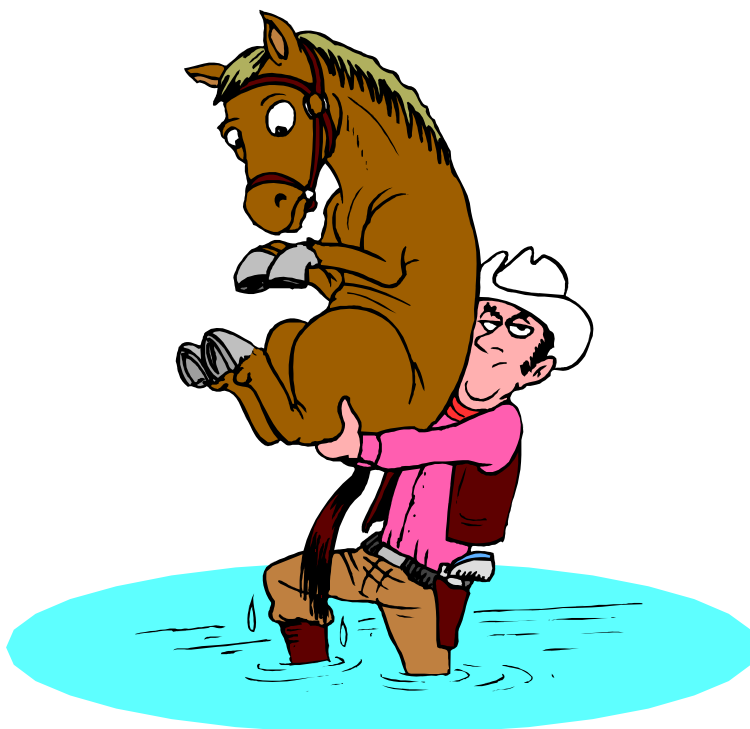
För att ingen ska missförstå vad vi skriver, vill vi slå fast att vi tror att trosväckelsen är av Guds Ande. Men i varje väckelse finns diken med feltolkningar som leder till köttlighet.

Gud har på många ställen i bibeln lovat framgång åt sina barn, om de i allt håller hans lag och begrundar hans ord (Jos 1:7, 8, Ps 1:3, Joh 15:7, 8). Men framgång och stora resultat som redovisas i rekordsiffror är en *frukt* av att man lever nära Herren. Biblisk framgång kommer inte av att man i egen kraft kämpar hårt för att få dessa resultat. När vi talar om församlingstillväxt känner många det angeläget att betona att deras egen församling är starkt växande och expansiv. När Gud ligger bakom, och frukten bara konstateras och Gud får äran för det, är allt rätt och riktigt. Men för många som inte sett så mycket av församlingstillväxt blir den framgångsrike pastorn en utmaning för köttet. "Jag vill ha en sådan församling – stor, stark och ständigt växande." Man går hem och arbetar ännu hårdare för att komma dit. Men arbetet präglas av stress och en press som alla känner av. Produktivitet och resultat blir viktigare än allt annat. Människor kan komma i kläm, och det finns aldrig tid till avkoppling, till stillhet och annat som inte ger snabba resultat. Församlingen befinner sig plötsligt i en hetsmaskin där vilan i Herren saknas.

Tro nu inte att det bara är trosförsamlingar som har detta problem! Kött finns överallt, och dess framfart är sig lik, men nyanserna skiljer sig naturligtvis. Men låt inte nyanserna lura dig!

Arbete som drivs med mänskliga medel och helt utifrån mänsklig kraft kan ha framgång. Det finns många exempel på det. Hårt arbete, en klar vision och en smula skicklighet har höjt många över genomsnittet. Till och med vilsefarande sekter är framgångsrika. Men vad är källan till deras framgång? Gud? Nej, deras egna ansträngningar, dvs deras kött.

När det i förkunnelsen talas mycket om styrka och kraft, associerar många – kanske speciellt nyfrälsta som inte hunnit läsa bibeln så mycket – det med mänsklig styrka. Man kallar det för Guds kraft, men många gånger tänker de på vad de själva kan uträtta om de bara är tillräckligt brinnande och nitiska för Guds sak.

Köttets styrka kan uträtta mycket - men nog hade det varit snabbare och mindre krävande att göra tvärtom!

Gud förhärligas genom vår svaghet

Av den mannen vill jag berömma mig, men av mig själv vill jag inte berömma mig utom av min *svaghet*.

2 Kor 12:5 FB

9. Men han svarade: "Min nåd är allt du behöver." Ja, *i svagheten blir kraften störst*. Därför vill jag helst *skryta med min svaghet*, så att *Kristi kraft* kan omsluta mig.

10. Jag *gläds åt svaghet*, förolämpningar, svårigheter, förföljelser och nöd, när det är för *Kristi skull*. Ty *när jag är svag, då är jag stark*.

2 Kor 12:9, 10, NT-81

I stället för att frukta svagheten, förakta och fly den, *gladdes* Paulus åt svagheten. Han insåg att det endast var i svagheten han var sant stark. Paulus svaghet inbjöd Guds styrka. Omvänt gäller, att när vi är starka i oss själva, är Gud svag i oss. Han kan inte göra det han vill genom oss, eftersom vår förtröstan inte är hos Herren, utan hos oss själva. Genom hela bibeln går svaghetens hemlighet till styrka som en röd tråd.

När Gud kallade Gideon, var det inte för att han ägde moralisk och fysisk styrka. Gideon var fylld av fruktan. När ängeln kom för att kalla honom till hans livs uppgift, satt han gömd nere i en vinpress och klappade ut vete. Hade han inte fruktat hade han klappat vete synligt, och använt vinpressen till att pressa vindruvor. Ängeln, som inte hade något besvär med att hitta honom, sade: "Herren är med dig, du tappra stridsman." (Dom 6:11, 12) Efter Gideons olika invändningar, som Gud inte svarade på, sade Herren: "Gå åstad *i denna din kraft* och fräls Israel ur Midjans våld. Se, jag har sänt dig", Dom 6:14. För Gideon blev det nästan kortslutning. Vad trodde Gud

om honom? En tapper stridsman? Och så *stark* att han skulle kunna slå Midjans här? De var ju oräkneliga som "sandens på havets strand", Dom 7:12. Gud måtte ha tagit miste!

Han svarade honom: "Ack Herre, varmed kan jag rädda Israel? Min ätt är ju den oansenligaste i Manasse och jag själv den ringaste i min faders hus."

Dom 6:15

Gideon hade, liksom vi många gånger, föreställningen djupt rotad inom sig att Gud bara kan använda dem som är speciellt begåvade. En vanlig slätstruken Medelsvensson, som dessutom är den minst aktade i hela slakten och ansedd som den obetydligaste av alla i den egna familjen, kan väl Gud inte ha någon nytta av. Men det är just en sådan Gud kan använda! Varför? Därför att *han* blir förhärligad och stor genom den som är ringa och obetydlig. När redskapet är för "stort", får inte Gud hela äran. Det blir en sammanblandning av mänskligt och gudomligt, som många inte förmår skilja mellan. När det mänskliga felar, drar människor som inte förmått skilja mellan ande och kött, fel slutsatser och blir besvikna på Gud.

Herren var angelägen att Gideon skulle inse att förutsättningarna för seger inte fanns hos *honom*, utan hos Herren.

Herren sade till honom: "Jag vill vara med dig, så att du skall slå Midjan, som var det en enda man."

Dom 6:16

När Gideon gjorde upprop, visade det sig att hela 32.000 man ställde upp bakom Gideon. Bara det var ett under med tanke på hur ringa och obetydlig Gideon ansågs vara. Men Gud sade:

Folket som har följt dig är *för talrikt* för att jag skulle vilja ge Midjan i deras hand. Ty *Israel kunde då berömma sig mot mig och säga: 'Min egen hand har räddat mig.'*

Dom 7:2

För att Gud skulle få äran, och för att människor inte skulle förledas att förtrösta på sitt eget kött, var Gud tvungen att rensa bort merparten av den församlade skaran. "Dårskap", säger förnuftet. "Hur kan man med vett och vilja skicka hem 22.000 man, när man ska gå ut i strid mot en här som är många gånger större än den egna?" Gud kan, för han är inte beroende av att vi är talrika, begåvade, skickliga, intelligenta eller rika. Han är *allt*. Har vi honom, behöver vi inget mer. Vår svaghet och brist på allt som världen anser outhärligt, är inget hinder, det är en tillgång.

Till och med de 10.000 som blev kvar var för många för Gud. Han gjorde ytterligare en utrensning, och kvar blev endast 300 man, Dom 7:7. Med denna ringa skara vann Gud seger över de oräkneliga midjaniterna.

Och midjaniterna, amalekiterna och alla österlänningarna låg där i dalen, *talrika såsom gräs-hoppor*. Och deras kameler var oräkneliga, talrika som sanden på havets strand.

Dom 7:12

Med mänsklig kraft hade det varit omöjligt att slå dessa, även om man hade haft en styrka på 32.000. Men med Guds kraft och egen svaghet slog Gideons 300 män allesammans.

Samma princip märker vi när Gud utvalde Israel. Det var inte för dess myckenhet han utvalde dem, utan för att han älskade dem.

Korset är vår sanna styrka

Ty talet om korset är visserligen en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som blir frälsta är det en *Guds kraft*.

1 Kor 1:18

23. Vi åter predikar en *korsfäst* Kristus, en som för judarna är en *stöttesten* och för hedningarna en *dårskap*,

24. men som för de kallade, vare sig judar eller greker, är en Kristus som är *Guds kraft* och Guds visdom.

25. Ty Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor.

1 Kor 1:23-25

Guds kraft är den korsfäste Kristus. Kan något förefalla svagare och ömkligare än en korsfäst Gud? Knappast. Scenen, som bevitnades på Golgata av Jesu efterföljare och motståndare, verkade entydigt vittna om att slaget för alltid var förlorat. Här fanns inget mer att hoppas på. All styrka Jesus tidigare gett prov på, var här försvunnen. Blodet strömmade ur de öppna såren, och hans liv rann snabbt bort. Vem kunde se något annat än att detta var det snöpliga slutet på en lovande karriär? "Varför tog du inte chansen, Jesus, när den gavs dig, att bli kung för folket?" (Joh 6:15)

"Kunde du åtminstone inte använt din vishet, och inte svarat så dåraktigt på frågorna som ställdes till dig vid rättegången? Varför försökte du inte övertyga dem om att du faktiskt aldrig gjort något ont, och därför inte var förtjänt av dödsstraff?"

Jesus sökte aldrig framgången i sig. Framgången var inte den gud han tillbad och tjänade. Han tjänade den levande Guden. Han sökte Guds vilja och Guds ansikte i varje situation. Han var villig att gå Guds väg, också när den ledde åt rakt motsatt håll än vad anhängarna tyckte verkade rätt, Matt 16. Jesus hade framgång. Allt han gjorde lyckades väl. Men för att nå den framgång som överstiger framgång i människors sinnen, var han tvungen att möta korset. Han var tvungen att dö, och sedan uppstå, för att vinna Guds framgång.

Människors drömmar om framgång är så begränsade, även när de är som störst. Deras metoder att nå framgången de drömmer om, är också begränsade. De begränsas av sina sinnen. Guds väg till sann och förblivande framgång innehåller *ett kors*. Ingen kan komma förbi korset. Vårt kött måste dagligen möta korset och dö. Våra ambitioner, våra själiska (motiverade av själen; köttliga) försök att tjäna Herren, måste också möta korset. Det är vid korset våra motiv blir renade. Det som är orent förblir kvar i graven, medan det som är fött av Guds Ande uppstår och lever vidare. Den som ständigt flyr korset i sitt liv, kommer att bli bedragen. Han kommer att blanda samman Guds kraft med sin egen kraft, vilket leder till förvirring.

Paulus, liksom Jesus, sökte inte framgången och styrkan. Han sökte korset och gladde sig över svagheten. När han kom till korintierna hade han bestämt sig för att inte veta om något annat än "Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst." Det står inte ens "korsfäst och uppstånden". Det står "korsfäst", och sedan punkt.

I enlighet med sin förkunnelse sade han själv att han uppträdde "i svaghet och med fruktan och mycken bävan", 1 Kor 2:3. Korintierna hade blandat samman den styrka som kom från Gud, med den som kom från människor. Paulus svaghet avslöjade för dem vilken skillnad det var på Guds kraft och kärlet som bar Guds kraft.

Många vill bekänna sig som vänner till högt uppsatta personer med makt och inflytande. Men vem vill bekänna sig till en korsfäst? Vem är så svag som en som blivit korsfäst? Vem är så utlämnad åt andra människors ondska som den korsfäste? Vem ser någon vinning i att bekänna sig till den korsfäste?

Detta är poängen. All själviskhet måste dö vid korset. När det inte längre finns något för köttet

att vinna, då prövas lojaliteten. Då märks vad det är för motiv som driver människan.

Det är lätt att haka på visionen så länge ledaren är stark, gör märkliga under och stora skaror samlas för att lyssna till ledarens ord. Många av dem som lyssnar är avundsjuka på dem som lyckats få platserna närmast ledaren. Men hur många är kvar när det inte finns något som upplevs positivt för stunden?

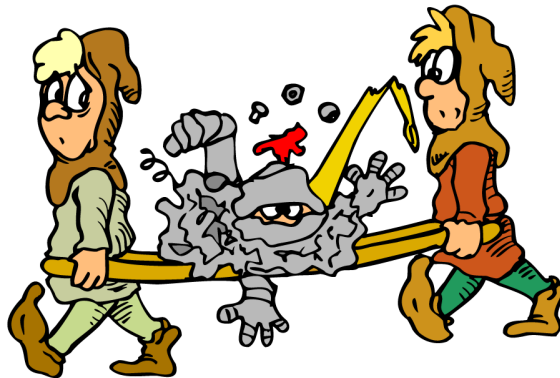
25 Stora skaror följde honom, och han vände sig om och sade till dem:

26 "Om någon kommer till mig och inte *hatar* sin far och sin mor, sin hustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja, även sitt eget liv, så *kan han inte vara* min lärjunge.

27 Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte vara min lärjunge.

Luk 14:25-27 FB

Verserna handlar om att hata köttliga lojaliteter. De handlar om att avsäga sig band som binder människor samman i köttet. Endast de band som Gud binder får binda en Herrens lärjunge. De band som knyts mellan människor ska ha sina ursprung i kärleken till Gud.

Med Guds hjälp och sin egen **svaghet** slog Gideon med sina 300 man fiendehären som var talrik som en gräshopps-svärm.

4

Att ingenting kunna – och ändå kunna allt

Att vandra i ande är att ingenting kunna i sig själv. Det gäller på alla livets områden, men låt oss ta ett par exempel; det första gäller bönen.

Vi vet inte ens hur vi ska be, Rom 8: 26. När vi ber måste vi samarbeta med den helige Ande. Allt som vi ber om, måste ha sitt ursprung i Gud själv. Det är inte vi som ska åstadkomma något med vår bön, utan vi ska utträta Guds rådslut när vi ber. Sann bön är en frukt av gemenskapen med Herren. Vi ber det som han har på sitt hjärta och vill ha gjort på jorden. Så finns det förstås en annan sida av bönen där vi utgjuter våra hjärtan inför Gud. Det är ju ingen prestation. Men när det gäller att be för att få resultat, t ex i form av väckelse, tror många att man måste slita i köttet. När bönen blir en prestation blir den lika köttslig som allt annat vi kan prestera. Och den saknar kraft.

När vi ber i tro, då förmår vi också allt, i Kristus. Vi ska leva så nära Gud att han kan betro oss med en sådan tro, att han kan lägga ner *sin* nöd för människor och *sin* tro i våra hjärtan. Då kommer vi också att få se resultat av våra böner. Detta är en frukt av umgänget med Herren. Vi kan inte prestera detta. Hur meningslösa är inte alla standardböner, som beds därför att man har lärt sig att Gud vill att man ska be så, eller därför att man intellektuellt uppfattat att det finns behov av att be om vissa saker! Man tjarar på Gud, kanske därför att man har missförstått Jesu undervisning om att vara uthållig i bönen. Uthålligheten ska vara trons och tillitens uthållighet, inte tjetets. Och trons uthållighet är ingen prestation. Även den är en frukt av att man umgås med Herren, känner hans hjärta för människorna och säger sitt ja till att bli brukad av honom. Köttet kan också tränas till uthållighet, även om det tar på krafterna att träna det till sådant. Men köttet är till intet nyttigt. Så det är bättre att ta emot Guds uthållighet.

Ett annat område där köttet gärna vill göra gott, är barnuppfostran. Köttet vill gärna att barnen ska bli sådana som det har tänkt ut i förväg. När sedan barnen inte vill inrätta sig efter mallen, blir mors och fars kött förtvivlat. Då söker det kanske kontrollera dem. Är föräldrarna kristna blir det tvång på att gå i kyrkan, tvång på att vara "lydig" osv. När sedan trotsreaktionerna kommer, står man undrande inför hur det kunde gå så här. Det finns disciplin och fasthet i Anden, och detta är bibliskt, men när det är köttet som ska tillämpa bibliska principer blir det fiasko! Barnen känner av att de är under en felaktig ande, och de vägrar att underordna sig, eller så underordnar de sig, men till priset av att de börjar hata Gud (föräldrarna representerar ju Gud).

Om man inser att det inte bor något gott i köttet, försöker man inte med sådana metoder. Det är bättre att berätta om sin hjälplöshet för Herren och fråga honom vad man ska göra. Han känner ju barnens hjärtan, och vet vilket språk de respekterar.

När man fostrar barn, ska man tro på Gud i barnen, tro på deras eget inre vittnesbörd, och se till att man kan motivera dem inifrån. Har de tagit emot Herren bor han ju i dem, och de *vill* göra det rätta. Vi får endast tukta köttet, inte anden, i barnen. Men kött kan inte tukta kött. (Det gamla ordspråket "ont ska med ont fördrivas" står inte i bibeln.) Endast med den kärlek som kommer från Anden, kan man övervinna köttets vilja.

Andra föräldrar står inte fasta. De talar kanske i och för sig om för sina barn vad som är rätt och fel, men i likhet med Eli (1 Sam kap 2-3) gör de det på ett sätt som barnen inte tar på allvar. Detta är också köttets sätt att försöka vara gott. Det kallas ibland överdriven snällhet. Precis som föregående är detta en sorts otrossynd. Föräldrarna talar nämligen till barnen utan att tro på sina ord. Om man inte själv tror på det man säger kommer sannolikt inte barnen heller att göra det. De kan bara respektera ord som är talade i tro.

Att tala i tro är att vandra i ande. Att vandra i ande är att tala och handla i kärlek, kärlek som kommer från anden, och har lagts dit av den helige Ande. I köttet bor inget gott, och köttets "kärlek" är falsk kärlek. Att tala i tro är på samma gång att vara *trofast* mot Guds Ande (samma ord i bibelns grundtext). Det är bara möjligt genom att avsäga sig köttets idéer, lyssna till Gud och vara läraaktig.

Att vandra i ande är att tro att det alltid finns en utväg, oavsett problemet. Just när man står inför problemet ber man Gud att uppenbara utvägen, och om man är stilla i sitt sinne kommer lösningen till en. Inte alltid hela lösningen på en gång, men ett ord av vishet att gå vidare i rätt riktning.

Sammanfattning

Det är endast när du vågar bejaka din svaghet som Guds kraft och Guds förmåga kan bli verksam i ditt liv.

Så länge du kämpar *mot* din svaghet, förhindrar du Guds kraft att förlösas i ditt liv. Din egen kamp och kramp stänger din öppning och din kanal till Herren.

När du bejakar din svaghet, kommer Guds kraft över dig. Själv vilar du i hans famn. Du har lärt dig att vara fullkomligt *beroende* av honom. Du vet att du inte kan göra *något* själv. Det du kan göra i egen kraft är av noll och intet värde. Bara det som Gud utför i och genom dig har något värde i evighetens perspektiv.

När du är svag, blir Gud stark i dig. Först då *kommer dina begränsningar att sprängas*. Innan dess är du begränsad, även om du är stark på vissa områden. Du kan aldrig nå längre än din styrka, och din styrka är nästan ingenting jämförd med Guds styrka. Vill du nå långt? Vill du uppleva Guds kraft flöda genom dig? Vill du se framgång i ditt liv? Våga då vara svag. Våga vila i Guds kärlek. Inse att du ingenting har att bidra med, utan att *allt som går ut från dig måste komma från Guds Ande*. Hans längtan är starkare än din att få lov att uttrycka sig i och genom dig. Låt honom då få göra det.

Avsäg dig stoltheten över alla kvalitéer du menar dig ha och alla goda gärningar du gjort. Bestäm dig för att Jesu verk på korset är din enda stolthet. Där finns ditt enda värde. Du är värd något, älskad och dyrbar enbart på grund av att Jesus dött och uppstått för dig. Menar du att du har ett speciellt värde på grund av något annat, har du ställt dig utanför Guds kraft.

Om författaren

Madeleine förestår tillsammans med sin man Peter Vingården, ett kristet bokförlag med korrespondensbibelskola samt ett centrum för studier och problemlösningar. De reser också på kallelser.

Medan Madeleine studerade teologi i Lund sade hon ja till Herren i maj 1972, och upplevde snart därefter kallelsen att undervisa i Guds Ord i alla läger och bygga på den enhet som finns i Kristus. Under studieåren lade hon tonvikten vid att studera Gamla och Nya Testamentet på grundspråken (hebreiska resp grekiska).

Efter att ha tjänstgjort som präst i Svenska kyrkan under 8 år, och hennes make Peter under sju år arbetat som tandläkare, kallade Gud ut dem på nya äventyr.

1983 bildades Vingården, som först var en internatbibelskola och senare övergick till korrespondensundervisning. Paret har publicerat närmare trettio böcker på sitt förlag, varav de själva författat de flesta.

De har forskat och fördjupat sig speciellt mycket i problemställningar som gäller inre helande, hur man blir fri från förkastelse, prestationsfixering, matstörningar, missbruk, fruktan mm.

Undervisningen är starkt bibelförankrad och har en självvårdande men också allsidigt trostärkande karaktär. Inspirationen har kommit från såväl personlig kamp som samtal med många hjälpsökande.

Deras kallelse har mer och mer inneburit en nöd för att Kristus ska ta gestalt i våra församlingar. Vi är kallade att likformas med honom som är huvudet för församlingen. I honom finns lösningen på alla problem.

När Vingården bildades fick de detta ord från Herren, som sedan förblivit deras ledstjärna:

Honom (Kristus) predikar vi genom att förmana varje människa och undervisa varje människa med all vishet, för att ställa fram varje människa som fullkomlig i Kristus.

För det målet arbetar och kämpar jag i hans kraft, som verkar mäktigt i mig.

Kol 1:28-29, Svenska Folkbibeln

Vingårdens Korrespondensbibelskola

Vill du gräva djupare i Guds skattkammare? Vingården har en omsorgsfullt utarbetad korrespondensbibelskola för dig

✿ som vill veta Guds vilja på livets olika områden,

✿ som är heligt otillfredsställd med den utspädda föda som ofta erbjuds, och hungrar efter Guds mättande rätter,

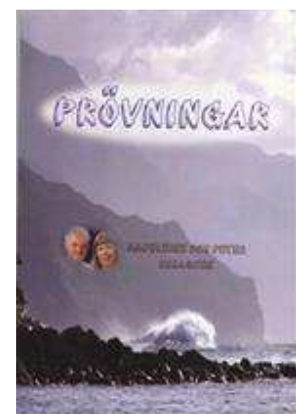
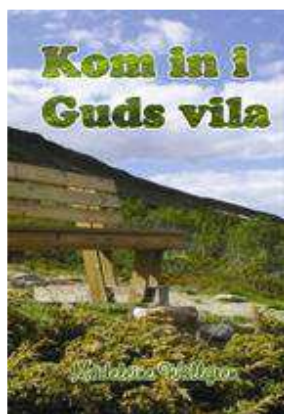
✿ som längtar efter att få se Guds kraft och kärlek förlösas,

✿ som längtar efter svar på frågor du länge ställt, men inte fått något svar på.

Flera av våra elever har skrivit till oss om hur Gud förändrat deras liv när de förstått Guds goda vilja. Guds ord verkade tro, och undret de bett om kom inom räckhåll.

Du kan välja bland en mängd olika ämnen. Du kan också välja studienivå. Som elev får du ställa så många frågor du vill, också om personliga saker. Begär prospekt på beställningstalongen eller ring oss.

Fler böcker från Vingården

Wallgren, Madeleine:

Ditt inre vittnesbörd

handlar om Guds vanligaste sätt att leda sina barn. Det är så enkelt att många missat det, men fungerar för alla. En viktig bok också för att lära sig pröva profetiska tilltal. Ny omarbetad upplaga nov 1999.

Kvinnan som förkunnare

har ett budskap speciellt till dig som är kvinna och bär på en kallelse. Kan kvinnan vara vilken tjänstegåva (apostel, profet, evangelist, herde och lärare) som helst, eller finns begränsningar? Hur bör en kvinnlig förkunnare förhålla sig till sin man och familj? Utökad version av "Kvinnan i tjänstegåvorna".

Seger i varje frestelse

Till dig som utan större framgång kämpar mot frestelser, eller har kört fast i en viss sak, så att du bara trampar runt som i ett ekorrhjul.

Lär känna den helige Ande

Till dig som längtar efter dopet i den helige Ande, tungotalet och att utveckla ditt tungotal.

Frihet från förkastelse

Förkastelse är mänsklighetens problem nummer ett, och ligger bakom många mentala sjukdomar, t ex anorexia, alkoholproblem, depressioner och schizofreni. Boken avslöjar symptom på förkastelse, visar hur förkastelse kommer in och vad den åstadkommer, samt hur man börjar vandringen till frihet.

NY BOK! Kontrollmänniskan i församlingen

Har du funderat på vad handlingsförlamning och passivitet i Guds församling beror på?

Vi ska se hur fienden arbetar i församlingar och du får många levande och självupplevda exempel.

Kontrollmänniskor finns i alla läger - på våra arbetsplatser, i myndigheter och i våra församlingar. De har ett slugt och manipulativt tänkande. Om en kategori av dessa säger Paulus:

De skall.. ha ett sken av gudsfruktan, men förneka dess kraft. Håll dig borta från dem! (2 Tim 3:)

Fienden kan förlama församlingar genom att använda människor som på grund av kyrkopolitiska överväganden eller fruktan för att förlora sina positioner väljer att stå emot Guds Ande. Följden blir att hela församlingen drabbas av betryck och andlig ofruktsamhet.

Om vi inte avslöjar, konfronterar och avvisar allt sådant inflytande kommer Guds församling inte att kunna hålla stånd mot fienden, och Guds syften kommer att fördröjas.

Detta är en oerhört viktig bok som angår oss alla, då den avslöjar fiendens taktik att förhindra väckelse, förnyelse och den Helige Andes frihet.

Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet. (2 Kor 3:17)

Några områden som boken behandlar:

Kontrollmänniskans personlighetsdrag

Steg för steg hur en kontrollmänniska arbetar

Hans eller hennes grundproblem

Isebels ande

Pastorer i kontrollmänniskans våld

Kontroll som kväver och dödar smörjelsen

Den dolda kontrollmänniskan

Hur oren kontroll kan upplevas - sektens kännetecken hos en "vanlig" församling

Läran om andligt beskydd

Hur hamnar man i kontrollmänniskans garn?

Offrets bakgrund och personlighet

Hur man kommer ut ur kontroll

Rätt kontroll

Kan kontrollmänniskan bli botad - och i så fall hur?:z

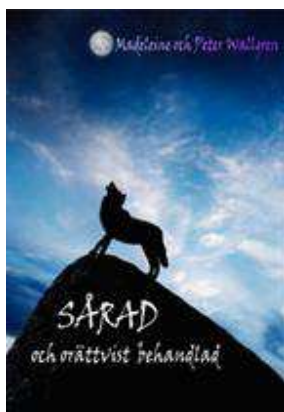
Din svaghet – Guds möjlighet

Att vandra i ande är enda sättet att bära frukt i Guds rike. Detta innebär att man avsäger sig själens styrka och säkerhet. Lär dig den livsviktiga skillnaden mellan andlig och själslig styrka!

Sårad och orättvist behandlad

Har du blivit sårad och orättvist behandlad?

Det finns få prövningar som är så traumatiska som när man blivit missförstådd, utnyttjad, falskt anklagad och övergiven av dem man trodde var ens bästa vänner.

Framgångens hemligheter

En sorts checklista till ett fullödigt och tillfredsställande liv, fritt från prestationer, men fullt av utmaningar.

Pengar – om rätt förvaltarskap

Frågor som behandlas är bland annat hur man prövar ett kollektal, hur man vägrar gå i bor-
gen, hur man undviker panikköp, hur man lever skuldfritt.

Visionsbäraren

Boken för dig som drömmer stort. Du får veta skillnaden mellan idé och äkta vision, och hur
man låter sin vision befruktas och växa. Vi avslöjar några vanliga fällor. Speciellt tar vi upp för-
hållandet till medarbetarna.

Kom in i Guds vila

I det sanna livet verkar Gud själv fram i oss både vilja och gärning. Vi slipper stressa. Vi följer
bland annat Abraham till trons vila. Ett viktigt budskap för dig som känner dig pressad att preste-
ra för att tycka om dig själv, som lider av fördömelse och har svårt att tro att Gud älskar dig när
du misslyckas. Lämplig för den som är utbränd.

Viktfixering, tvång och frihet

Bland annat handlar boken om vår identitet – ett budskap till alla människor, men speciellt till
dem som lider av tvång och fixeringar. Den behandlar anorexia-bulimiaproblematiken, men man
kan dra slutsatser också om man lider av andra typer av tvångstankar, missbruk eller mildare
viktproblem. Författarens berättelse om sin egen kamp finns med som ett fängslande vittnes-
börd. Även till evangelisation.

Höj Jubel! Liten lovsångshandbok

Gud är ständigt omgiven av lovsång. Om vi vill leva i hans närhet, måste vi lära oss en helt ny
livsstil i lovprisning. Lovsång ackompanjerad av både trummor och andra instrument omtalas på
många ställen i bibeln. Kung David anställde lovsångare som var i tjänst dygnet runt.

I bokens senare del finns råd och anvisningar för lovsångsledare.

Löst från människofruktan

Vill du uppleva livets glädje måste du trivas med människor utan att bli deras slav. Du måste
vara fri att gå den väg du innerst tror på, utan att försöka behaga människor, och du måste veta
hur du ska tackla de relationsproblem som kan följa av detta. Här har du receptet!

Hjälp att sluta röka

Råd och tips från Guds Ord som visat sig hjälpa troende, som rökt i många år och som försökt
sluta gång på gång, att sluta röka för alltid.

Njut av livet

För dig som känner det svårt att njuta och drivs mycket av krav eller religiösa njutningsförbud.
Bland annat ett bibel-studium över Predikaren. För dig som känner det svårt att njuta och drivs
mycket av krav eller religiösa njutnings-förbud. Lämplig för utbrända m fl.

Äktenskap i sikte

Boken om förberedelsen inför äktenskapet. Madeleine blandar egna erfarenheter med sådant
hon stött på i självårdssamtal, och ger råd. Bibeln utgör den röda tråden genom allt. Lämplig för
ungdomar och äldre singlar som inte nöjer sig med mindre än Guds bästa plan.

Läsarkommentarer:

"En bok som hjälpt mig mycket fastän jag varit gift i många år."

"Tack Madeleine för en jättebra bok. Den bästa jag läst på länge."

"Den här boken skulle jag läst för 30 år sedan. Då hade mitt liv blivit helt annorlunda."

Nåd som förvandlar

Madeleine och Peter målar "Kristus i oss" som vår stora resurs i prövningen. Nåden både frälsar och helgar oss. Vi har skrivit boken också med tanke på dem som lider av tvivelsjuka, skuld och krav, eller fruktar att de begått den oförlåtliga synden.

Bibelns människosyn

handlar om människans identitet och hur Gud skapade oss treeniga med ande, själ och kropp. I boken finns bl a ett djupgående studium över vissa bibliska termer och deras innebörder, t ex vad som menas med köttet och sjä-lisk. Skapelseberättelserna i 1 Mos 1 och 2 gås igenom från en ny infallsvinkel.

Prövningar

Prövningar är heliga stunder eller tider. De är alltid möjligheter, om man bara ser dem från rätt perspektiv. Du kan ta dig över eller gå under. Tar du dig över kommer du allt längre in i Guds härlighet ovanför molnens höjder.

Det är inte alla prövningar som kommer från Gud, men Gud kan använda alla prövningar för sina syften till vårt bästa. Ibland ser vi till att ta oss ur prövningarna så snart det bara går, men får dem tillbaka i nya skepnader. Prövningarna vi så gärna klagar över kan vara de redskap Gud försett oss med för att föra oss till de mål vi längtar efter.

Cancer och vad Gud lärde mig

1998 fick jag diagnosen bröstcancer. Jag hade inte räknat med denna prövning, men hade indirekt förberett mig genom att studera Guds tankar om sjukdom och helande. Jag anade att det någonstans i mitt liv fanns en spricka, som fienden tagit sig in genom.

Skulle jag ta emot den tuffa behandling som läkarna föreslog, eller fanns en annan väg?

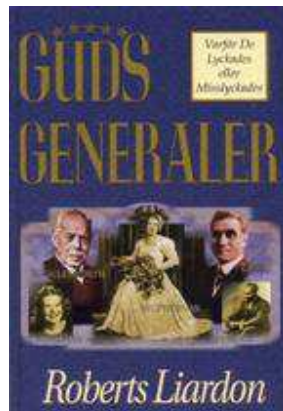
Wallgren, Peter:

Kontrollsjuk eller buren av nåden

Väckelser dör när människan tar kontrollen över det Gud har börjat. "Kontrollsjukdomen" är också med i många psykiska lidanden och bidrar till psykiska sjukdomar. Jesus, som förstod djupet av Guds nåd, behövde varken kontrollera väckelsen, sitt eget eller andras liv. Han förstod och vilade i Guds nåd, och kastades därför inte mellan krav och förbud. Så kan vi leva.

Maktmänniskans behov att kontrollera andra jämförs med den tvångstankesjukenes behov att kontrollera sig själv. Tvångstankarnas släktskap med olika njutningstvång, anorexia-bulimia, svartsjuka och pyromani påvisas. Ett kontrollerat liv är motsatsen till ett liv i Guds nåd.

Liardon, Roberts:

Guds Generaler

Varför de lyckades och varför en del misslyckades. En lärorik och spännande bok om ledargestalter i helande-, mirakel- och väckelse-rörelserna från slutet av 1800-talet fram till 1970-talet. Följande personer behandlas:

John Alexander Dowie, Maria Woodworth-Etter, Evan Roberts, Charles F. Parham, William J. Seymour, John G Lake, Smith Wigglesworth, Aimee Semple McPherson, Kathryn Kuhlman, William Branham, Jack Coe samt A. A. Allen.

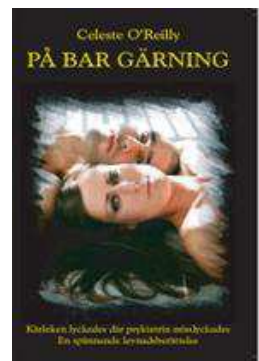
Lär dig fungera i nådegåvorna och betjäna människor med helande och mirakler, och lär dig av generalernas misstag, så att du själv kan undvika dem.

Inbunden presentbok 376 sid

O'Reilly, Celeste:

På bar gärning

Celeste växte upp som en upprorisk flicka. Hennes familj var välbeställd, men kunde inte mätta hennes längtan. Hon sökte tillfredsställelse i ett vilt liv, som flera gånger hängde på en skör tråd. Varken psykiatern eller hennes egna metoder kunde bota den ständigt närvarande ångesten och depressionen. Hon försökte allt, utan resultat. Men så en dag hände något...

Rountree, Anna:

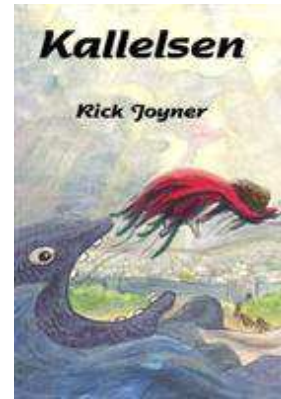
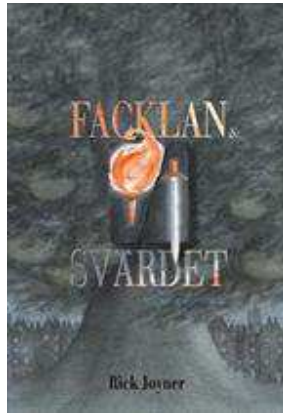
Med änglarna till himlen

Himlarna öppnades för Anna. som fick träffa Herren själv och bli undervisad av honom. Hon fick bli besöka tronrummet och "glashavet" framför tronen. Boken är Guds kärleksbudskap till sina barn och de förlorade. Den öppnar våra hjärtan till att krypa upp i hans famn och bäras av honom.

Storocket 213 sid

Joyner, Rick:

Finalkampen

En oerhört gripande profetisk syn om kyrkans final och ett besök vid Kristi domstol. Rick får nåden att träffa flera historiska personer som berättar om sina domar. Efterföljaren heter:

Kallelsen

Detta är den efterlängtdade fortsättningen på Finalkampen, vilket talar för sig själv. En bok man absolut måste läsa om man läst Finalkampen. I en profetisk syn fortsätter Visdom (Herren) att under-visa Rick om hur man blir skickliggjord till helig tjänst. Vi möter också Jona, Lot, Abel och Adam som delar sina erfarenheter med honom.

Facklan och Svärdet

Historiens sanningskämpar har lämnat efter sig mantlar som representerar den auktoritet Herren gav åt dem. Dessa finns kvar på jorden som små stycken. När vi kommer till en himmelsk enhet kan Herren plocka ihop dem till en jättelik mantel av himmelsk auktoritet. I denna himmelska atmosfär kommer Gudsnärvaron åter till döda monument av tidigare rörelser.

Skörden

Det som ska komma är inte bara ett nytt uppvaknande, det är en fullständig revolution av församlingen och världen. Låt ditt hjärta fyllas av denna vision. så att du är redo när det kommer. Ny, omarbetad och utökad upplaga.

Det fanns två träd i lustgården

Denna bok från 1986 har omarbetats och uökats. Lär dig skillnaden mellan köttslig och andlig auktoritet! Låt dig inte luras av visdom som härstammar från naturlig kunskap, frukten på Kunskapens träd, utan lyssna till Faderns röst!

Claussen, Rosmarie:

Tårar blir diamanter

Rosemarie föddes som dotter till en av Hitlers generaler, och det hände sig även att Hitler blev hennes gudfar.

I boken berättar hon om sin först lyckliga barndom som sedan blev mycket traumatisk. Först när Herren lärde henne att förlåta blev hon fri från ångesten som förföljt henne sedan bombnätterna och flykten från ryssarna.

Frangipane, Denise o Francis:

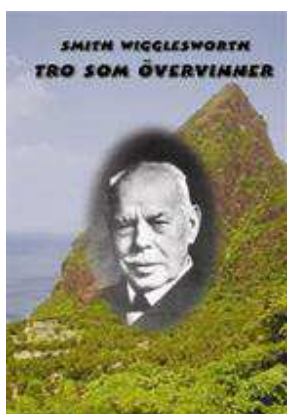
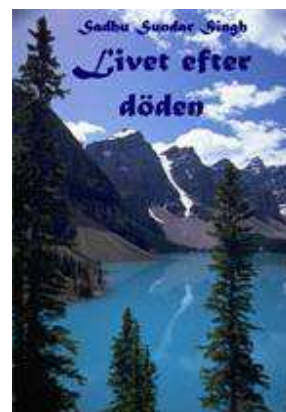
Övervinn fruktan

Makarna Denise och Francis Frangipane är kända konferenstalare som uthålligt verkar för Andens enhet bland Guds folk. I boken berättar Denise om sin väg bort från förlamande fobiska rädslor, som både styrde hennes liv och gjorde henne fysiskt sjuk.

Sing, Sadhu Sundar:

Livet efter döden

Sundar Sings uppenbarelser om livet efter döden tycker vi är bland de mest klagörande. Ett häfte som visar hur viktigt det är att vi lever med rena samveten och i uppriktig gemenskap med vår skapare.

Wigglesworth, Smith:

Tro som övervinner

Predikningar av Smith Wigglesworth. OBS ej samma som den tidigare utgivna boken *Ständigt växande tro*.

Wigglesworth blev kallad trons apostel, då hans predikningar var fyllda av tro på Guds ords inspiration och kraft. Han föddes 1859 i England och verkade fram till 1946, då han vid 87 års ålder gick hem till Herren. Måttiga tecken och under följde hans tjänst.

Aktuella priser ser du på webshopen www.vingarden.org/catalog

Vid köp av minst 10 böcker, även blandade titlar, får du 30% rabatt.

Vingården

www.vingarden.org

Aktuell adress och telefon se hemsidan.